

لېونى سندرې

لائق زاده لائق

Ketabton.com

دا چې دومره ضد کوي، ځان له مانه بېلوي
لېو د زړه نه تپوس وکړه، ما په څنگه هېروي

لېونې سندرې

(شعري مجموعه)

لايق زاده لايق

قيصه د لېونتوب مې خکه پته پاتې نشوه
چې مينه لېونې شوه، نو "سندرې لېونې" شوي

دغه کتاب

نوم : لېونی سندرې

لیکوال : لایق زاده لایق

چاپ کال : 2007 اگست

شمېر : 1000 (یوزر)

کمپوزینګ : ذبیح شفق

خوروونکی : د پښتونخوا د پوهنې دېره – پېښور

چاپونکی : ضیا سنز پرنټرز، پېښور. فون 2580176

بیه : مجلد (130) روپۍ

غیر مجلد (100) روپۍ

د موندلو درکونه:

- یونیورسټی بک ایجنسی، خیبر بازار، پېښور
- دانش کتابتون، دهکی نعلبندي، قصه خواني بازار پېښور
او ددې ترڅنګه:
- د کتابونو ټول لویو دوکانونه

لايق زاده لايق

زه دا خپلې "لېونۍ سندرې" د لوئې پښتونخوا د لومړي ليکوال ښاغلي کبير ستوری
زوی ښاغلي نصير خان ستوري ته ډالۍ کوم. هاغه نصير خان ستوري ته لکه چې
د نورو وروڼو ورته د پښتو، ننگ او غېرت پالنه د عظيم پلار نه په ميراث کښې
پاتې ده.

"لايق زاده لايق"

زه هغه پېژنم

هغه د خپلې مور کشره زوې و، ځکه نو ډېر نيازبين وو. په وړه وړه خبره به مرور شو او تر هاغې به نه پخلا کېدو چې ترڅو به ئې ضد پوره شوئ نه وو، خو مور ئې د لوتې کور بنځه وه، هغه به د خپل بچي په ټولو معصومو جذبو پوهېده. زر به ئې ځان ته راجوخت کړو، د مور د غېږې تودوالي به هغه ټکور ټکور کړو. هغه به په مينه مينه د خپلې مور سترگو ته وکتل، مور به په دواړه مخه بڼکل کړو او دغه رنگ به معصوم ضد په خدا کښې بدل شو.

هغه چې کله ورمه قدم اخيستو، نو مور ئې ډېره زياته خوشحاله وه، په ټول کلي کښې ئې "خواره ککړې" وپشل. د هغوی په کور کښې "اجمينه ترور"، "موتی ترور" گرمې گرمې گرځېدې او "زر بي بي ترور" خو به ورکښې د خوشحالي نه چورلکونه اوخوړل، ځکه چې د مودو مودو راسې ئې ددغه کور نمک خوړلې وو. د زبانه و ترڅنگه په کور کښې کارکوونکي سرې هم خوشحاله وو. "دراني کاکا" چم گاوند ته زېري وړل او "گل بشر کاکا" خپل "ماشوم نايک" په اوږه اخيستې وو. د هغه مور د "مور پندې بابا" لور وه، د باباخېلو د کورنۍ دغه حيا په خپل خاوند ډېره گرانه وه، ځکه چې که يو خوا ئې د ژوند ملگرې وه، نو بل خوا ئې د خپل سکه ماما لور وه. په ټول کلي کښې دا خبر خورېدو چې د مور پندې د بابا ممسي ورمه قدم اخيستې د.

او بيا چې کله دغه قدم په منډو کښې بدل شو، نو هغه به په لارو کوڅو کښې د ملگرو سره لوبې کولې، د خپل مزاج ترمخه به ئې هره خبره خپل حق گڼلو، ملگرو ته ئې د پلار خوي هم معلوم و او د مور غصه هم، ځکه نو د هغه نازونه به ئې وړل. هغه به کله کله ټول ملگري راغونډ کړل کور ته به يې راوستل. په مور ئې د خپل زوی ملگري گران وو، گرمې گرمې پراتې به يې ورته پخولې او دغه رنگ د غرونو په لمن کښې دغه ساده باده مينې د اظهار نوي چلونه زده کول.

هغه چې د پښخه و کالو شو، نو مور ئې د نري رنځ بيماره شوه. په دغه ورځو شپو کښې د نري رنځ علاج نه و، چې څنگه وختو نو اړخونه بدلول نو د هغې ناروغتيا سبوا کېده او چې د بيمارۍ په حال کښې به ئې خپل ماشوم زوي ته وکتل، نو په سترگو کښې به ئې غټې غټې اوبښکې راغلې. هغه به ورته په معصومه ژبه اووتئ: "مورې ته خو ژاړې دا ولې؟" مور به ورته سلگو اونيوه ورته به ئې اووتئ: "ما خو نه دي ژړلي" ددې سره به ئې اوبښکې پټې کړې، خو د هغې په مخ به دا خبره واضحه لوسته کېده، چې هغه په ژوند نور اتبار نه لري او د نيازبين زوی د سبا غم ئې نوره هم زوروي. ډلې ډلې خلق د هغې پوښتنې له راتلل، په کور د غم لړې راخوړېدې او بيا... او بيا چې يوه ورځ هغه د کور نه باهر د خپلو ملگرو سره لوبې کولې، نو وئې کتل چې هرڅوک د هغوی کور ته منډې وهي. هغه وارخطا شو، لوبې ئې پرېښودې، په منډه منډه کور ته ورغ. په کور کښې د چم گاوند بنځې جمع وې، هغه چغې کړې "مورې" او بيا چې د مور کټ ته ورغ، نو مور ورته په

اخي نظر اوکتل، بچی ورته آوازونه کول، خو د مور په خوله ئې ځواب نه راتلو. هغې خپل بچي ته کتل، په سترگو کښې ئې اوبنکې الول کېدې، هغه بې اختیاره د مور په سينه سر کېښودو او چې مور ئې په سر لاس رابنکو، نو بيا د مينې دغه مزى شلېدلې وو.

هغه د کلی هرې بنځې ته په سلگو سلگو وئيل، چې زما مور خبرې ولې نه کوي؟ خو چا هم هغه له جواب نشو ورکولې. په ټول کلي کښې خبر خور شو، چې د "مور پندې بابا" لور مړه شوه. د مور د مرگ نه پس به هغه يواځې يواځې ناست وو، مشر ورور او خور به چې ورته څه خبره اوکړه، نو هغه به په ژړا گوتې پورې کړې او په ژړا کښې به ئې وئيل، چې "زما مور وے نو اوس به ئې تاسو برابر کړي وئ." ددې سره به هغوی هم سلگو اونيول، خو په خوله ئې هېڅ نشو وئيل. د هغه پلار به چې کور ته راغی او د خپلې مينې دغه جاله به ئې تاله واله اولیده، نو غريو به اونيوو. په خوله ب ئې څه اونه وئيل خپل درې واړه يتيمان به ئې سينې ته راجوخت کړل او چې کله به ئې برداشت اونکړے شو، نو په بق بق به ئې وژړل. هغه به ځان د پلار په سينه پورې جوخت کړے وو او د پلار په مخ به ئې اوبنکې لړې لړې کېدې.

هونبیاران وائي، چې وخت د هرڅه نه ښه معالج دے، زخمونو خولې ورکولې او فطرت پرې د صبر په لگولې. هغه يو ځل بيا د ژوند په رنگونو کښې ورك شو، د خپلو ملگرو سره ئې لوبې شروع کړې او بيا چې کله پلار په سکول کښې داخل کړو، نو د هغو د کتابونو سره نه لگېده.

د کوره نه به د سکول په بهانه اووتو او ټوله ورځ به يا لينده په لاس په مقبرو کښې گرځېدو او يا به ئې د سيند په غاړه ټوله ورځ تېره کړه.

يوه ورځ لينده په لاس په مقبره کښې په مرغو پسې گرځېدو چې ناڅاپي ورله چا په مخ يوه درنه خپېره ورکړه. د هغه په سترگو تياره خوره شوه، خو چې کله ئې مخامخ اوکتل، نو هلته د سکول هېډ ماستر حضرت احمد ولاړ وو. د هغه په مړۍ کښې ژړا اونخته او د هاغه ځان نه ئې منډې کړې.

د سکول نه پتېدل د هغه معمول وو، خو د "حضرت احمد" هېډ ماستر خپېرې د هغه سره وېره ملگرې کړه او بيا چې کله پېنځم ته اورسېدو، نو د ژمي د چهتيانو کار ترې هېر وو. چتهتيانې پوره شوې، ملگرې ئې سکول ته روان شول او هغه پلار ته بهانې شروع کړې. کله د خبټې د درد بهانه، کله د سرد درد بهانه او کله نور څه او چې کله ئې پلار په چالاکی پوهه شو، نو په زور ئې سکول ته بوتلو او استاد ته ئې حواله کړو.

په دغه ورځو شپو کښې استاذان د بچو په تربيت هم پوهېدل او د هغوی په لارخونده کښې ئې د چل ول نه کار هم نه اخیستو، ځکه نو هغه ته داسې زبردسته سزا ورکړه چې يو دوه ئې ترې خطا کړل.

اوس هغه پوهېدو چې کور کښې دې بهانې ختمې دي، نو په نره ئې سبق ته زړه ورکړو، چې څنگه څنگه د هغه سکول ته د تگ لارې ته راتلو، نو ورسره د هغه د سبق سره مينه سيوا کېده. هغه به د خپلو ملگرو سره اوس د سبق خبرې کولې، چې څنگه څنگه ئې د ځوانۍ په درشل

قدم ايښودو، نو د خپل ناقراره فطرت احساس ورته کېدو. هغه چې چرته حُسن اوليدو، د زړه د تل نه ئې ورسره مينه اوکړه، ځکه چې د هغه په ذات کېنې محرومي موجودې وې، هغه ددغه محرومو په تکميل پسې د هر چا سترگو ته کتل او هم دغه سترگې وې، چې ايله د څوارلسو کالو په عمر کېنې ئې هغه ته د شعر ليکلو هنر اوښودو.

هغه به گډوډ شعرونه اوليکل او چې ملگرو ته به ئې واورول نو هغوی به ورسره د لاسونو ټکا ملگرې کړه. دغه مينې هغه ته نوره حوصله ورکړه او دغه حوصلې ورته د نورو ښکلو سترگو د لتون لارې پرانستې. هغه څو څو ځله د ښائستونو په قيد کې بندي شو، خو د خپل ناقراره فطرت له وجې ئې کله هم په داسې قيدونو کېنې زيات وخت تېر نه کړو او بيا چې کله هغه لسم پاس کولو نو شاعري ئې ځوانه شوې وه. د سکول نه پس کالج او د کالج نه پس يونيورسټي. هغه ته د ژوند ډېر رنگونه اوښودل. هغه به چې څنگه د کاميابۍ په نوي درشل قدم کېښودو، نو پلار به ورته اول خوشحاله شو او بيا به ئې ورته په سترگو کېنې اوښکې راغلې. هغه به ورته اووئ "دا دا ستاسو په سترگو کېنې هر وخت داسې اوښکې ولې راځي؟" پلار به ورته صرف دومره اووئ، چې: "بيچې که نن دې مور وځومره به خوشحاله وه؟" د مور د نشست والي احساس به هغه هم غمجن کړو. خو، بيا به ئې زړه صبر کړو.

ژوند وړاندې لږو، هغه د بچو پلار شو، د هغه ترجيحات بدل شول. د کاميابو ډېر لومې سفر ئې اوکړو. د شاعري غږ ئې ټول وطن ته اورسېدو، د مينې د قيصونه ئې دنيا خبره شوه. لکه د پرون نن هم مينه کوي، د نورو د جذبو احترام خپل احترام گڼي. د نفرتونو څخه کرکه کي او چې کله ئې په ذهن باندې تېر وختونه رااوږېږي، د خپل کلي خړ کورونه، د خپل کلي چينې او چنارونه، د خپل کلي واورينې څوکې او د خپل کلي د سيند غورځنگونه، چې راياد کړي، نو په ذهن ئې سپرلي خواره شي. کله سندرې اوليکي او کله غزلې، په دغه هر ليک کېنې د هغه د ناقراره فطرت هاغه ټولې جذبې ټپه ټپه کېږي، کومو چې هغه ته مينه ښودلې وه. هاغه گلاب گلاب ځواني، هاغه ملالې ملالې سترگې، هاغه نشه نشه ښائستونه اوس هم د هغه د شعرونو سره لوبې کوي او چې کله ئې زړه اودرزوي، نو ورته وائي چې "شابه مونږ اوليکه"، "مونږ خوندي که" هغه دې هرڅه لېونې کړې د، خو په دغه لېونتوب کېنې ښه خوشحاله د. زه ئې دومره قدر پېژنم چې نن پرون په ريډيو پاکستان کوهات کېنې د ډاېرېکټر په حيث کار کوي.

د "هغه" د ژوندون هره پاڼه لولم
خو له ځانه خبر نه شوم چې زه څوک يم؟

"ليکوال"

زما "لېونۍ سندرې"

که هرڅو ما د ژوند ډېر پراوونه اوليدل، خو لاتراوسه مې نظر ترې ترې دے. زه لاد خان په لټون پسې وړک وړک گرځم، زما دغه وړک لټون ماته په هر گام د اظهار چلونه بنائې، خو زه نه پوهېږم چې ايا زما دغه بې ترتيبه ليکونه د شاعرۍ په چوکاټ کېنې راځي او که نا؟ ما چې کله د خپلو احساساتو دغه برخه راغونډه کړه نو ورته مې د "ژوند سندرې" اووئ. که هرڅو راسره په دغه فيصله کېنې عقل او شعور ملگرتيا کوله، خو لېونۍ زړه مې دې فيصلې منلو ته تيار نه وو، ځکه چې په دې سندرو کېنې زما "لېونتوب" ټپه ټپه کېدو، چې کله مې د نورو ملگرو ترڅنگه خپل نازولي ملگري ساغر خان خټک ته دا ذکر اوکړو، نو هغه "د ژوند سندرې"، "لېونۍ سندرې" کړې. دا ځکه چې ساغر خان خټک په خپله لېونۍ سادگۍ کېنې د ادراک په رموزو پوهه دے. دغه ادراک اوس هغه ددې جوگه کړے دے، چې په راتلونکو وختونو کېنې به ورته خلق ډاکتر سعادت خان ساغر خټک اوواځي.

"لېونۍ سندرې" څه دي؟ د ساده باده جذبو ساده باده اظهار دے. دغه اظهار له چې کله زما د پښتنې خاورې ننگيالو او پياوړو هنرمندانو د خپلو آوازونو بڼکلا وړکړه، نو بيا زه "زه" پاتې نشوم. هر چا اوپېژندم. دغه هر څه زما د شاعرۍ کمال نه دے، بلکې دا هرڅه زما د فن کارانو د آوازونو د هاغه زمزمو اهنگونه دي، چې په لرو بر کېنې خورېږي. دې زمزمو که يو خوا زه "لايق" کړم نو بل خوا ئې زما د لېونتوب قيصه پټه پاتې نه کړه.

زما اورېدونکو، زما لوستونکو ماته احترام راکړو، زما "لېونتوب" ئې خوښ کړو او دغه ډاډ ماته د نورو ليکلو توان راکړې. زه پوره اعتماد لرم چې لکه زما د نورو احساساتو په رنگ به تاسو زما "لېونۍ سندرې" د خپلې مينې په زور نورې هم لېونۍ کړئ.

د خپلو ټولو مينه والو د نورې مينې په باور

لايق زاده لايق

ډايرېکټر ريډيو پاکستان کوهات

سپټمبر 2007

رابطه: 0334-8267377

اعتراف

بنایبیری عظمتونه صفتونه وارپه تاله
خالقه ذوالجلاله ، خالقه ذوالجلاله
رازق د مخلوقاتو ی بی شکه با کماله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

قربان د له نام شم په هرڅه کې یکتا ی
د خیال له هر یو حد نه زما ربه بالا ی
اشنا دې بنایستونه کره جلال کې له جماله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

دا وارپه کائنات دې ثنا وایی لگیا دی
په خپله خپله ژبه "الله" وایی لگیا دی
بنکاره د قدرتونه لور په لور دي بی مثاله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

ټول ستا نه مدد غواړي نبي دے که ولي دے
بادشاه ی لویه خدایه هر شان د ازلي دے
لمن د رحمتونو د خوره ده لازواله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

لایق به دې څه ستایی حمدونه دې بسیار دي
احده په یو ذات کې رنگونه دې بسیار دي
پکار مې نور څه نه دي خپله مینه راکه ماله
خالقه ذوالجلاله، خالقه ذوالجلاله

راز

چې غمونه دې سیوا شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف دربانده راشي نو بس صل علی وایه

مایوسي چې دې په ذهن کله کله راخوره شي
چې شکونه گمانونه غلي غلي دسرره شي
چې دې وار کله خطا شي نو بس صلی عل وایه
چې تکلیف دربانده راشي نو بس صل علی وایه

چې راپېښې درته کله لوټې لوټې حوصلې شي
چې په ژوند درته گرانې د وختونو فیصلې شي
چې دې ساه کله بې ساه شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف دربانده راشي نو بس صلی علی وایه

چې سوځېږې کله کله د حالاتو په لمبو کې
پرېشانه پرېشانه هر خوا گوري په سلگو کې
چې ملگري دې سودا شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف دربانده راشي نو بس صلی علی وایه

دا د هر يو غم علاج دی دا د هر زخم ټکور دی
دا د هر يو روح قرار دی دا د د واره جذبو شور دی
چې لایقه خوله د وا شي نو بس صلی علی وایه
چې تکلیف دربانده راشي نو بس صلی علی وایه

"صلو عليه واله"

تکميل

بنائست د بنائستونو دے رښتيا علي علي
نيازبين د محمد رسول الله علي علي

تيتپري ئې عظمت له ازله اسمانونه
پوره ئې شي په ذکر ټول نيمگري مرادونه
همت ته ئې پسخپري د ننگيالو غبرتونه

اڅا د امامانو دے اڅا علي علي
نيازبين د محمد رسول الله علي علي

چې کرے ئې په چا باندي يو ځلې خپل نظر دے
گتله ئې نامه چې په نړۍ کې معتبر دے
وجود ئې سر ترپايه دنانونو سمندر دے

شيندي محبتونه په هر خوا علي علي
نيازبين د محمد رسول الله علي علي

په دغه محبت کې راز د بندگۍ دے
دليل د زندگۍ دے هم جواز د بندگۍ دے
که ناز د زندگۍ دے نياز د بندگۍ دے

تکميل د هر يو ذکر دے مولا علي علي
نيازبين د محمد رسول الله علي علي

ځپله که حالاتو ډېر لايقه گام په گام يم
عاجز يمه مسکين يم ددغه در غلام يم

ولاڙ په احترام وومه ولاڙ په احترام يم

يادومه تل په مينه خپل اقا علي علي
نيازبين د محمد رسول الله علي علي

تعبير

په هر قدم زه وسعتونه د عرفان لټووم
هر تصور کي تصويرونه د جانان لټووم

ما د "بابا عبدالرحمان" نه قناعت زده کړې
ما د "خوشال بابا" د فکر نه غېرت زده کړې
ما د "حميد بابا" د خيال نه نزاکت زده کړې
د "علي خان" نه مې اظهار د محبت زده کړې

زه په مکان کي فلسفې د لامکان لټووم
هر تصور کي تصويرونه د جانان لټووم

ما د "حمزه" نه فلسفې د دلدارۍ زده کړې
د "قلندر" نه مې قيصه د خوددارې زده کړې
د "سمندر" نه مې تپه د بيدارۍ زده کړې
ما د "خاطر" نه رنگينې د شاعرې زده کړې

زه په مجاز کي تدبيرونه د وجدان لټووم
هر تصور کي تصويرونه د جانان لټووم

ما د "ساييل" نه د احساس نزاکتونه زده کړې
ما د "مجدوب" نه د خوبونو تعبيرونه زده کړې

د "غازي سيال" نه مې د حُسن تفسیرونه زده کړه
ما د "اندېش" نه د ژوندون حقیقتونه زده کړه

د "گران" وینا د جذباتو دبستان لټووم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټووم

هرڅه مې زده کړه خو له ځانه زه خبر نه شومه
لمبه لمبه شومه اېره شومه سره زر نشومه
پاتې کونجکه شوم ارمان دے چې گوهر نشومه
چې لایق نه شومه نو ستا د زرګي سر نشومه

لاپه منزل پسې خاپونه د "کاروان" لټووم
هر تصور کې تصویرونه د جانان لټووم

کربنې

زه شاعریم ستا خندا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

ته چې مخ له مانه واروې خفه شې
ماته نه گوري د ځان سره غصه شې
تانه څار شمه همدا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

کله کله چې ما اووینې شرمېږې
وارخطا شې په خبرو نه پوهېږې
دا پښتو او دا حیا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

چي دي غوارم د مولانه په سلگو کي
د بېلتون په ناقراره تورو شپو کي
هر يو سوال هره دعا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

چي دي کله لېوني لوظونه هېر شي
گومانونه دي د حسن نه چاپېر شي
لېوني دغه سودا مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

دا چي کرې مولايقه محبت دے
نور څه نه دي ټول د زرونو برکت دے
بڼه پوهېرېمه هره ساه مې شاعري ده
ستا نازونه ستا ادا مې شاعري ده

سوال

خير که زه خفه يم خوياران دي خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے يو انسان دي خفه نشي

نشته پروا نشته که په اور مې سوزوي مينه
ټوله ټوله شپه مې بي اختياره زوروي مينه
ما لکه ماشوم په چغو چغو ژروي مينه

لا دي نور رسوا شم خوياران دي خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے يو انسان دي خفه نشي

زه دې په سلگو کې د چا سترگې يادوم مدام
زه دې چې خيالونو کې عکسونه جوړم مدام
زه دې ټول وختونه په لمبو کې تېروم مدام

هر څه قبلووم خو دوران دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے يو انسان دې خفه نشي

زه په لېوني زړگي لاور ستم کولې شم
لاخو ډېر دردونه په خدا باندې زغملې شم
لاخو طوفانونه په سينه کې ځايولې شم

لادې نور کړېم خو جهان دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے يو انسان دې خفه نشي

کله مې لايقه خوري هر دم د عاشقانو غم
کله راسره شي ټوله شپه د رقيبانو غم
کله د بې کوره کړېدلو ملنگانو غم

واړه مئينان دي مئينان دې خفه نشي
خدايه دا مې سوال دے يو انسان دې خفه نشي

لتون

هاغه حجرې هاغه گودر څه شو
څه شوې ميلې هاغه اختر څه شو

چې فرشتو به ئې تماشه کولې
چې بنائېستونو به ئې قيصې کولې
هاغه د کليو مازيگر څه شو
څه شوي ميلې هاغه اختر څه شو

چې سادگي حېرانېدله ورته
چې زندگي به پسخېدله ورته
هاغه تپه تپه منظر څه شو
څه شوي ميلې هاغه اختر څه شو

هاغه خرپر کچه کچه کورونه
کړې کوڅې ساده ساده کورونه
هاغه "اتن" هاغه "اشر" څه شو
څه شوي ميلې هاغه اختر څه شو

داسي تاله واله کړم چا "لايقه"
ولې شوم داسې د خدا "لايقه"
څه شوه پښتو هاغه سنگر شو
څه شوي ميلې هاغه اختر څه شو.

بدبختي

په يو کور کې اوسېږو خو د يو بل نه پردي يو

مونږ څومره لېوني يو

لوبېږو د بل لاس کې د اغيارو ګوډاګي يو

مونږ څومره لېوني يو

بې سوچه بې دليله

يو بل په کانو ولو

د نورو په ياري کې

مونږ خپل په کانو ولو

په دام د نفرتونو کې پاخه پاخه بندي يو

مونږ څومره لېوني يو

په غټو غټو ګورو

"پښتو" مو سر تورېږي

وجود مو تاله کېږي

خاپونه مو وړانېږي

خو بيا هم نه وينېږو بې عمله "مېړني" يو

مونږ څومره لېوني يو

منزل رانه خطا دے

روان يو په تيارو کې

احساس راسره نشته

سوځېږو په لمبو کې

په تشو ګمانونو باندي ساہ اخلو ژوندي يو

مونږ څومره لېوني يو

هله به د سيالي شو

چې کور زمونږه يو شي

چې يو مو "انگرے" شي

چې "شکور" زمونږه يو شي

"لايقه" که بېل بېل يو خو د يو نيکه بچي يو

مونږ څومره لېوني يو

ل ر و بر

"کابل" که "پېښور" دے "زابل" که "اشنغر" دے
دا واره په ما گران دي "تیراه" دے که خیبر دے

"مردان" دے که "توبنار" دے "کونړ" که "ننگرهار" دے
که "سوات" که "هزاره" ده "هرات" که "قندهار" دے
"کوهاپ" که "میران شاه" دے "هلمند" دے که "تخار" دے
زما د مینې کور دے "بولان" که "لواغر" دے
دا واره په ما گران دي "تیراه" دے که خیبر دے

که "ژوب" دے که "پشین" دے د خپل تاریخ امین دے
"قندوز" دے که "لغمان" دے په مینه کې رښتین دے
"چمن" دے او که "کوټیه" پرې خیال زما رنگین دے
"واڼه" ده او که "ټانک" دے زما د زرگی سر دے
دا واره په ما گران دي "تیراه" دے که خیبر دے

"پغمان" دے او که "دیر" دے زما د خیال تعبیر دے
"چترال" دے که "پکتیا" ده بنائیسټ یې بی نظیر دے
لېمو کې مې غږېږي د "بنو" خپل تصویر دے
د "کرک" خورې دشتې خپل حُسن سراسر دے
دا واره په ما گران دي "تیراه" دے که خیبر دے

هر خوا دې وي اباده چې چرته پښتانه دي
د لوتې بابا نمسي دي له هر چا نه درانه دي
"لايقه" ننگيالي دي زما دي د چا نه دي
د مینې علامت دے حجره ده که گودر دے
دا واره په ما گران دي "تیراه" دے که خیبر دے

شملي

په ما له خپله ځانه گران دي "اورکزي" پښتانه
خواره خواره راباندې لگي "يوسفزي" پښتانه

جگې دې اوسي همېشه د "ختکانو" شملي
د غېرتيانو، ننگيالو او باتورانو شملي
د چا نه کم نه دي غېرت کې "اږيډي" پښتانه
خواره خواره راباندې لگي "يوسفزي" پښتانه

که دي "خليل" او که "مومند" د سيالو سيال نه لري
زما "شينواري" هم په مينه کې مثال نه لري
درانه درانه دي "سدوزي" او "احمدزي" پښتانه
خواره خواره راباندې لگي "يوسفزي" پښتانه

که "بېتنيان" دي که "مروت" دي که "داور" ننگيالي
که "مندوخېل" دي که "کاسيان": دي همه "لور" ننگيالي
"وزير" مې خوښ دي هم مې خوښ دي "بنوسي" پښتانه
خواره خواره راباندې لگي "يوسفزي" پښتانه

واړه قامونه چې پراته دي د بابا په وطن
تا له واله "لايقه" دلته کې زما په وطن
اباد دې اوسي ټول بناغلي توريالي پښتانه
خواره خواره راباندې لگي "يوسفزي" پښتانه

خيبر

دغه "خيبر" دے دا دره د ننگيالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توريالو خاوره ده

په دغه کانو کې زمونږه د غېرت نښې دي
قدم قدم د لوړ همت او شجاعت نښې دي
دا د "ميرويس" د "احمدشاه" د مېړنو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توريالو خاوره ده

په دغه لاره ډېر غاوره سرداران راغلي
کفن په سر باندې سرتېري باتوران راغلي
دا د تاريخ د لويو لويو جنگيالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توريالو خاوره ده

دلته په هره سادگي کښې وفا لاهېره ده
دلته د مينې په جذبو کې حيا لاهېره ده
دغه د حسن د رنگونو د سيالو خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توريالو خاوره ده

په دغه خاوره اغيار کله بلوسېدلې نه شي
دغه عظمت ته عظمتونه رسېدلې نه شي
"لايقه" دا د باوقاره "پښتنو" خاوره ده
دا د خودسره سربازانو توريالو خاوره ده

احساس

دلته د ژوند هر يو مازيگر نظره شوم دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوم دے

دلته خواره شوي هر طرف ته نفرتونه دي
دلته کې ده وېره، دښمني ده، وحشتونه دي
دلته کې ډاکې دي فرېبونه دي قتلونه دي

وينې وينې پروت دے برابر نظره شوم دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوم دے

دلته يتيمان په بازارونو کې نهر گرځي
دلته په انصاف پسې بې وسه در په در گرځي
دلته کې وحشيان په رڼا ورځې بې خطر گرځي

شپې سلگو نيولي دي، سحر نظره شوم دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوم دے

دلته په هر مخ ده پراسراره خاموشي خوره
دلته په هر زړه ده ناقراره مايوسي خوره
دلته په هر ذهن د مودو نه بې حسي خوره

سوچ نظره شوم دے، "نظر" نظره شوم دے
داسې معلومېږي پېښور نظره شوم دے

اوس هاغه خوندونه د "تهکال" او "کابلی" نشته
نه د "صدر" خوند شته هم مزه د "لاهوری" نشته
شته "قيصه خوانی" خو اوس يې هاغه رنگينی نشته

"کینت" نظرہ شوے، "کھپنہ گھر" نظرہ شوے دے
داسی معلومپری پینسور نظرہ شوے دے

نه هاغه ياران شته نه حجرې نه محفلونه شته
نه د جونو تپل شته نه ميلې نه گودرونه شته
نه چرته شوخي چرته مستي نه اتڼونه شته

دلته د رنگونو هر "منظر" نظرہ شوے دے
داسی معلومپری "پینسور" نظرہ شوے دے

دا د "عابد جان" ¹ او د "سایل" ² د ارمانونو بنار
دا د شنو خالونو، لوپتو او اوربلونو بنار
دا د پسرلو، محبتونو او گلونو بنار

پوهه يم "لايقه" سراسر نظرہ شوے دے
داسی معلومپری پینسور نظرہ شوے دے

۱- بنی اعلیٰ فضل سبحان عابد

۲- بنی اعلیٰ رحمت شاه سایل

عقيدت

دا مي دعا ده خدائي دي مكره له نظره

زما نيازبينه پېښوره

په ما خوږه لگي دا ستا هره سندره

زما نيازبينه پېښوره

چې كله سترې سترې راشم

دا ستا په غېږه كې دمه شم

ستا په گردونو او لوگو كې

په غزېدلو پښو او ده شم

لكه د مور دي مينه ډېره زوروره

زما نيازبينه پېښوره

مانه د خپل كلې هېر شوم

چې ستا لمن ته يم راغلي

ما دي بنائيست تل په ټپو كې

د زړگي سره د ستايلې

ته څومره خوږ يې د رنگونو جادوگره

زما نيازبينه پېښوره

ستا په خوره وره سينه كې

زما ځواني په نغمو سر ده

هره زره دي په ما گرانه

د تاريخونو نه خبر ده

زه دي "لايق" يم زما جان زما ځيگره

زما نيازبينه پېښوره

د مور د خط ځواب

زما نيازيني نازولي مورې
د وخت بادونو زورولي مورې
يوه لحظه دې هېرولې نه شم
زړه کې مې اوسې زما بنکلي مورې

تا که زما مسافري ژروي
ما هم دا خپله بې وسي ژروي

زړه مې راډک شي چې بچي يادوم
د خپل وطن مازيگري يادوم
ناقراري مې لاسپوا شي مورې
چې د خپل کلي پسرلي يادوم

نه په روژه نه په اختر پوهه شوم
نه په سحر او مازيگر پوهه شوم
په سرو لمبو کې مې تېرېږي عمر
په اسوبلو کې مې بادېږي عمر
نه مې خدا نه مې ځواني اوليده
په مجبورو کې مې لوغېږي عمر
زه چې نهر يم پښتونخوا څه کووم
د خود غرضو په دنيا څه کووم

چې شم يوازي په سلگو وژاړم
زه د تقدير په فيصلو وژاړم
پردي وطن کې تر سحره پورې
غني مولاته په گيلو وژاړم

چې ته راياده شي دمه شم مورې
لكه ماشوم غلې اوده شم مورې

ما په دعا كې هر ماښام يادوه
مورې په مينه مې مدام يادوه
زړه چې له تا نه صبرولې نه شي
دا لېونې دې گام په گام يادوه

خو به ملگري مې سودا وي مورې
خو به دا سترې ژوند زما وي مورې

نور مې همت د جدایی نشته دے
راکې برداشت د تنهایی نشته دے
ستا په حيا مې دې قسم وي مورې
بې له تا خوند د زندگۍ نشته دے

دعا كوه چې بېرته بيا راشم
ستا "لايق" تا له په خدا راشم

عبادت

داسې هر چا وئيلي
هر يو پادري وئيلي
تولې دنيا وئيلي
پنډت ملا وئيلي
چې د ژوندون د نفرتونو نه نفرت مينه ده

بس عبادت مينه ده
مينه زوال نه لري
نه لري سيال نه لري
چې محبت ونه کړي
هدو جلال نه لري
د هر يو خوب د تعبيرونو حقيقت مينه ده

بس عبادت مينه ده
مينه اغاز د حُسن
مينه دے راز د حُسن
دا د بنائيسټ فلسفه
اصل جواز د حُسن
په کائيناتو کې د مينې "علامت" مينه ده

بس عبادت مينه ده
مينه سکون دے مينه
مينه ژوندون دے مينه
هر يو انداز بدلوي
داسې تړون دے مينه
ددې حالاتو په لمبو کې صداقت مينه ده

بس عبادت مينه ده
مينه خلا د فکر
مينه بقا د فکر
مينه بنکلا د فکر
په لېونتوب کې د بخني ضمانت مينه ده

بس عبادت مينه ده
راځه چې مينه اوکړو
قيصه شيرينه اوکړو
دواړه يو بل ته اشنا
خبره سپينه اوکړو
زما "لايقه" د وختونو ضرورت مينه ده

بس عبادت مينه ده

زره

نه پوهېدل پېژني نه صبرېدل پېژني
په محبت کې په حساب نه په کتاب دے
زرگے زما خانه خراب دے

همېشه خپله کوي د چا منت نه مني
ورسره څه اوکړمه چې نصيحت نه مني
لېونې ژوند مې ترې ټول عمر په عذاب دے
زرگے زما خانه خراب دے

تا رانه غواړي اشنا هر وخت ضدونه کوي
کله سلگو نيولے کله دردونه کوي
ستا په يادونو کې چې شپه او ورځ غرقاب دے
زرگے زما خانه خراب دے

ما که په ډېره مينه دده رضا کړې ده
خوده په ما پورې تل ډېره خدا کړې ده
چې مې په دومره بې وسۍ کې هم نواب دے
زرگے زما خانه خراب دے

دا چې شاعر شومه زه ټوله گناه دده ده
چې محبت مې کړے دغه سزا دده ده
"لايقه" پوهه چې د حُسن په شباب دے
زرگے زما خانه خراب دے

بغاوت

نه مو خطا ڪرڻ ده نه مو گناه ڪرڻ ده
د هر رواج نه مو په نره بغاوت ڪرڻ ده
مونڙ محبت ڪرڻ ده

زمونڙ فڪرونه بدل
زمونڙ خيالونه بدل
زمونڙ سوچونو بدل
په هر قدم مو د وفا په نوم غيبت ڪرڻ ده
مونڙ محبت ڪرڻ ده

يوو بي پروا لڳونو
مونڙ د حيا لڳونو
مونڙ د وفا لڳونو
په کانو زړونو مو بي تاجه حڪومت ڪرڻ ده
مونڙ محبت ڪرڻ ده

مونڙ نازولي مينه
مونڙ پاللي مينه
خڪه مو بنڪلي مينه
تل مو د ژوند د نفرتونو نه نفرت ڪرڻ ده
مونڙ محبت ڪرڻ ده

مونڙ به دوران يادوي
مونڙ به جهان يادوي
مونڙ به ياران يادوي
"لايقه" ننگ مو د سرونو په قيمت ڪرڻ ده
مونڙ محبت ڪرڻ ده

خواهش

په سترگو کې مې ځای کره په لېمو کې مې اووده که
ډېر سترې يم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

ما تا پسې جانانه په سلگو سلگو ژړلي
تر نيمو نيمو شپو پورې مې ستا لارې څارلي
احساس کې مې ول ول که په جذبو کې مې اووده که
ډېر سترې يم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

دا خلق ټول د مينې د جذباتو قاتلان دي
زما او ستا د گرمو احساساتو قاتلان دي
په اوښکو کې مې ځای که په سلگو کې مې اووده که
ډېر سترې يم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

ته گوره د حالاتو سره اُرونه راپسې دي
تهدت په سر ولاړ د پېغورونه راپسې دي
ما پټ که د بنائيسټ په پلوشو کې مې اووده که
ډېر سترې يم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

په هره يوه ساه کې مې ارمان ټپه ټپه که
سینه کې مې د مينې دا طوفان ټپه ټپه که
"لايق" مې د اوربل که زولنو کې مې اووده که
ډېر سترې يم د زړه په درزېدو کې مې اووده که

دُعا

زه به دعا کړم، ته هم دعا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

پوهېږم گرانه، دا جدایي ده
دا پېغورونه، دا رسوایي ده
پټ به ژرېږم، پټه ژړا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

تا نه خبرېږم، سوځېږې هلته
زه هم یوازې، کړېږم دلته
صبر به کومه، صبر اشنا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

ټوله شپه کېنم، په چغو ژاړم
تا په سلگو کې، له رب نه غواړم
مانه دې هېره، ټوله خندا کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

نه صبرېدم شې، نه صبرېدم شم
نه ته راتلې شې، نه زه درتلې شم
دمه مجبور و مو، ځونه تباہ کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

زه "لايق" ستا ووم، زه "لايق" ستا یم
نه بي وفا ووم، نه بي وفا یم
باور په تا کړم، باور په ما کړه
رب مې دې ستا کړي، رب دې زما کړه

مازيگر

بيا لڙي راخوڙي، پرېشانه مازيگر دے
زه ستا لارو ته گورمه، جانانه مازيگر دے

د غرونو په سرونو، د نمر سترگه ډوبېږي
مارغان هم ډلې ډلې، ځي جالو ته ستنېږي
شکونه مې زياتېږي، بدگمانه مازيگر دے
زه ستا لارو ته گورمه، جانانه مازيگر دے

پتېږي ستا د کلي، کورونه په لوگو کې
ما دوه سترگې څلور کړې، څوک نه بنکاري کوڅو کې
خوږېږي مایوسيانې وړک له ځانه مازيگر دے
زه ستا لارو ته گورمه، جانانه مازيگر دے

په مخ مې رڼې اوبنکې، قطار قطار بهېږي
بې صبره انتظار مې، په سترگو کې غږېږي
راځي به کله جانه بې عنوانه مازيگر دے
زه ستا لارې ته گورمه، جانانه مازيگر دے

ما ټوله دنيا پرېښوه، په نره ستا دپاره
"لايقه" بيا هم پاتې، محروم يم له دیداره
ته گوره څه بې کيفه، بې له تانه مازيگر دے
زه ستا لارو ته گورمه جانانه مازيگر دے

فاصلې

چې دې پاتې په ژړا کړم
 وایه کوم طرف ته لار شم
 تا د خلقو د خدا کړم
 په هر ځای کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه

دا دې څه وکړه جانانه

اوس د کلي په کوڅو کې
 جوماتونو هم حجرو کې
 هر څوک خپله خپله وایي
 د یارانو نه خبرېم
 څه گیله به د دنیا کړم
 زما ستا خبرې کېږي
 څه بلا خبرې کېږي
 "ناشنا" خبرې کېږي
 "ناروا" خبرې کېږي
 په هر ځای کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه

دا دې څه وکړه جانانه

ستا خبرې یادوومه
 دا په ما چې څه تېرېږي
 مینې داسې لېونې کړم
 وهم چغې داسې وایم
 کله دا کړم کله دا کړم
 اوس مې بله سودا نشته
 دې کې ځای د وینا نشته
 په خپل ځان مې پروا نشته
 نشته چا کې وفا نشته
 په هر ځای کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه

دا دې څه وکړه جانانه

اوس د ژوند څه مزه نشته
 تنهایی مې د بدن نه
 محلونه د ارمان مې
 بې صبري چې مې سېوا شي
 تهمتو دې تباہ کړم
 بس خوشې دې سبا کېږي
 د لمبو شان چاپېرېږي
 رانړېږي، راغورزېږي
 گمانونه مې زیاتېږي
 په هر ځای کې دې رسوا کړم

دا دې څه وکړه جانانه

دا دې څه وکړه جانانه

زه چې داسې په سلگویم
 ستا به هم خوبونه ورك شي
 څه به خوند څه به مزه وي
 ته به هم نشې خوشحاله
 ته به هم گرځې ملاله
 چې ستومانه راشې ماله

بل "لايق" به پيدا نه كړې
كه له ځانه دې جدا كړم

كه زړگي ور كړې هر چا له
خو بيا هم درته دعا كړم

دا دې څه وكړه جانانه

دا دې څه وكړه جانانه

تنهائي

مازيگر چې نمر د غرونو پناه كېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

تنهائي مې په ساگانو كې ول شي
ارمانونه مې په ساندو كې بدل شي
هر يو گام د زندگۍ راته مقتل شي

اميدونه چې مې رو په رو خورېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

ټول خوبونه مې لېمو كې شي ټالونه
شي ژوندون مې بې عنوانه حسرتونه
د يقين سره مې مل شي گمانونه

"لېونتوب" مې لېونتوب ته چېرېږي
بې خودي مې د احساس نه چاپېرېږي

ستا د خیال سره د خیال په نیلی گڅم
چورلکونه خورم په شان د سیلی گڅم
وارخطا د حادثو په بلی گڅم

ستا تصویر راجورومه خو وړانږې
بې خودي مې د احساس نه چاپېرې

خپل "لايق" د تورو شپو نه رابهر که
يو بندي د زولنو نه رابهر که
يو دليل د فلسفو نه رابهر که

خو به داسې په اورونو کې لوغږې
بې خودي مې د احساس نه چاپېرې

غرض

خپل دے که پردے د غرض اوږے دے
دلته هر سپے د غرض اوږے دے

خوك كړي فريبونه د يارى په نوم
خوك كوي چل ول د فقيرى په نوم
خوك وهي مالونه د ورورى په نوم

روغ هم لېونے د غرض اوږے دے
دلته هر سپے د غرض اوږے دے

خوك د سترگو جنګ كې چالاكي كوي
خوك په تول پارسنگ كې چالاكي كوي
خوك په شرنګا شرنګ كې چالاكي كوي

زور دے که زلمے د غرض اوږے دے
دلته هر سپے د غرض اوږے دے

خوك په شاعرى كې خپل غرض كوي
خوك په فنكارى كې خپل غرض كوي
خوك په رېبارى كې خپل غرض كوي

"خان" دے که "بالکے" د غرض اوږے دے
دلته هر سپے د غرض اوږے دے

دلته مينه چرته وفا چرته ده
دلته پښتو چرته حيا چرته ده
وايي "لايق" دلته ادا چرته ده

"جان" دے که "لالے" د غرض اوږے دے
دلته هر سرے د غرض اوږے دے

لېونتوب

ستا تصوير مي په سلگو کښې
په سينه پورې نيولې
لور په لور وهمه منډې
وارخطا گربوان شلېدلې

چې مي خوا ته څوک نژدې شي
تصوير پټ کړم او بوږنېږم
گمانونه راسره شي
د خپل سيوري نه وېرېږم
شاته گورمه روان شم
ساه نيولې غلې غلې

لور په لور وهمه منډې
وارخطا گربوان شلېدلې

کله ودرېږم يو خوا ته
په هوا کږښې راکاږم
د زړگي په آئينه کې
په خدا کږښې راکاږم

کله خان سره موسکے شم
کله خان له ژرېدلے

لور په لور وهمه مندې
وارخطا گربوان شلېدلے

چې مې مينه رسوا کېږي
خپل پردے راپورې خاندي
هر خوك ماته گوته نيسي
هر سرے راپورې خاندي
ورته ډېر خه وئيل غواړم
ولې هېڅ نه شم وئيلے

لور په لور وهمه مندې
وارخطا گربوان شلېدلے

خه کانې راباندې شوي
زه پخپله نه پوهېږم
ته هم پته پته ژاړې
داسې اورمه خبرېږم
ستا "لايق" يم زما مينې
زه دې نشم هېرولے

لور په لور وهمه مندې
وارخطا گربوان شلېدلے

خريکې

چې مې سينه کې زړگې، کله دردونه کوي
ستا جدائي زما نه، ډېر تپوسونه کوي
زه دې تصوير سره خبرې په بيا بيا کوومه
ځان ته بڼېرې کوومه، تاته دعا کوومه

ستا په خاپونو پسې، په گودرونو گرځم
هر يو محفل ته ځمه، په زيارتونو گرځم
د ارمانونو په هر څلي واويلا کوومه
ځان ته بڼېرې کوومه، تاته دعا کوومه

زه چې يوازې کېنم، تا په سلگو يادووم
ستا لېونۍ خبرې، تر نيمو شپو يادووم
لار دې څارمه زه آهونه په بيا بيا کوومه
ځان ته بڼېرې کوومه، تاته دعا کوومه

کله د سيند په غاړه، فکرونو وړې ناست يم
کله خورو دشتو کې، سوچونو وړې ناست يم
ستا د يادونو په لمبو کې ژوند اشنا کوومه
ځان ته بڼېرې کوومه، تاته دعا کوومه

زما په ژوند کې هډو، څه مزه پاتې نه ده
څه اُميد پاتې نه ده، څه اسره پاتې نه ده
په ناخوالي د لېوني زړگي رضا کوومه
ځان ته بڼېرې کوومه، تاته دعا کوومه

راشه تپوس مې اوکه، دا جدايي مې وژني
د مايوسۍ په چرو، دا تنهايي مې وژني

هاغه "لايق" يم انتظار دې خامخا کوومه
خان ته بنسپري کوومه، تاته دعا کوومه

خوبونه

د تورو غرونو نه پناه جانانه
اووايه څنگه ئې زما جانانه
لپونې زړه دې تنگوي او که نه
چرې ما هم دريادوي او که نه

اوس چې زما او ستا خبرې کېږي
گرانې د کلي مشران څه وائي
په گودرونو ستا همزولې جوته
اووايه تاته په ايمان څه وائي
مور چې دې کله پرېشانه ويني
تاته په "جي" او په "قربان" څه وايي

درته زما ذکر کوي او که نه
تا په سلگو کې پويه وي او که نه
چې ما او تا به پکې يو بل ليدل
جانانه هاغه پسرلي څنگه دي
چې به ئې زه همپس په کانو ویشتم
د کلي هاغه لپوني څنگه دي؟
چې به يې زمونږه ريباري کوله
هاغه ساده شان گلالي څنگه دي؟

راپسي او بنڪي تويه وي او كه نه
زما خاپونه بنڪلوي او كه نه

ته رواجونو په كور كينولي
زه بې وسي د كلي او وېستمه
ته د حالاتو نه مجبوره شولي
زه غريبي د كلي او وېستمه
چې محبت كړمه رسوا "لايقه"
خپلي نېستي د كلي او وېستمه

زما ارمان دې ژروي او كه نه
درته خوبونه تخنوي او كه نه

جانان

زړه مې خوري توپونه وارخطا يم
وايمه رښتيا حالونه وايمه
غږ د لېونۍ مې اورېدلې دې
ماته ئې نن بيا جانان وئيلې دې

پوهه چې په ځان او جهان نه يم
دغه يو اظهار لېونې كړې يم
اوس چې زه په گټه تاوان نه يم
پوهه يم اقرار لېونې كړې يم

دا چي د مستي نه په هوا يمه
ورك له خپله خانه خامخا يمه
ضد مې گلالی ميني منلے دے
ماته يې نن بيا جانان وئيلے دے

دا چي مې سېوا ده د زرگي درزا
خيال کې مې بيا هاغه شوخي ځي راځي
دا چي مې ساه ساه ده د زرگي درزا
سترگو ته مې هاغه مستي ځي راځي

دا چي د خپل ځان سره گويا يمه
دا چي زه هر چاته په خدا يمه
حُسن مې په ذهن غورېدلے دے
ماته ئې نن بيا جانان وئيلے دے

نن ئې چې په مينه راته وخنډل
ملا د هر رقيب پوهېږم ماته شوه
بيا ئې چې خواږه خواږه راوکتل
لاړه د غماز ځونه ميراته شوه

داسې چې "لايقه" بې پروا يمه
کوږ له خياله گرځمه بادشاه يمه
يو تصوير مې زړه پورې نيولے دے
ماته ئې نن بيا جانان وئيلے دے

تنهائي

چې پکې ته نه ئې جانانه
زما په دې کلي کې څه دي؟
د زرگي سره بې له تا نه
زما په دې کلي کې څه دي؟

نه مې زړه لگي په سپرلو کې
نه د گلونو په ورشو کې
گرځم يوازي پرېشانه
زما په دې کلي کې څه دي؟

نه مې خوبېږي اتونه
نه مې چينې او چنارونه
لار ورکه شوې ده له مانه
زما په دې کلي کې څه دي؟

بلا دې واخلم چې ته لارې
کړې دې د کلي کوڅې شارې
چې مې د زړه دنيا شوه ورانه
زما په دې کلي کې څه دي

پردي پردي دي بنائستونه
هم دي نيمگري محفلونه
"لايقه" بې د خپل ارمانه
زما په دې کلي کې څه دي؟

جذبې

کږه له خياله گرځې د مستۍ نه دې قربان شم
زرگه ئې رانه يوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

په غټو غټو سترگو کې د مينې جهانونه
په سپين گلابي مخ د منگرو زلفو ټالونه
خبرې په خوند خوند لکه ورپري چې گلونه

نادانې د نادانې زندگۍ نه دې قربان شم
زرگه ئې رانه يوړو له ځوانۍ نه دې قربان شم

په سرو سروټکو شونډو کې غابنونه ملغلرې
ستا پوزه محرابي ده جوړه شوې په هنر ئې
ستا غاړه صحرايي ده ځمارونه سراسر ئې

سپرلي درته پسخېرې د شوخۍ نه دې قربان شم
زرگه ئې رانه يوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

بانه لشي لشي لکه بات کړي نشترونه
پاسته پاسته لاسونه نرۍ گوتې قلمونه
ستا خپې لکه د زرکې د خارو شان قدمونه

ئې ټوله مينه مينه د راستۍ نه دې قربان شم
زرگه ئې رانه يوړو د ځوانۍ نه دې قربان شم

گلاب گلاب بنائيسټ دې هم غزل دے هم ټپه ده
نشه نشه نظر دې د رنگونو پلوشه ده
"لايقه" د صفت ئې هره ساه دې پښتنه ده

نازيبني ملالی د خودداری نه دې قربان شم
زرگه ئې رانه يوړو د خوانی نه دې قربان شم

فيصله

د حُسن تصور به ستا د مخ په ننداره کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترگو صدقه کړم

د ژوند د پسرلو نه	رنگونه به راټول کړم
د فکر د ورشونه	گلونه به راټول کړم
د سترگو د لېمونه	خوبونه به راټول کړم
د زړه د زلزلو نه	دردونه به راټول کړم

دا هرڅه به جانانه ستا خوانی ته غرغره کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترگو صدقه کړم

ساگانې به نغمې کړم	چې ستا فکر مې يوسي
سلگۍ به پلوشې کړم	غمونه به پخلا کړم
فکرونه به ډيوې کړم	ټپه چې شوکېرې شي
رانډې فاصلې کړم	په خپلو ژرېدو به

د ستورو خاموشۍ به دې خوانی سره جرگه کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترگو صدقه کړم

وختونه به ايسار کړم	چې ته راسره نه يې
رنگين به انتظار کړم	ستا لارو ته به گورم
جانانه تار په تار کړم	گرېوان د محرومۍ به
مستي به درنه زار کړم	شوخي به محبت کړم

"لايقه" رقيبانه به د خپل ځان په وير اخته کړم
د مينې هر احساس به ستا له سترگو صدقه کړم

خاپونه

تصويرونه جوړوومه، تصويرونه وړانوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنگه هېروومه؟

کله اوخاندم سپوږمۍ ته، کله ستورو ته گيلې کړم
کله ځان سره گوښېږم، کله سر وهم بښېږې کړم
تېر وختونه يادوومه، رڼې اوښکې تويوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنگه هېروومه؟

مازيگر چې د نمر سترگه، ځي له غرونو پناه کېږي
تنهائي مې د زړگي نه، د لمبو شان چاپېرېږي
هر خوا سترگې گرځوومه، ستا خاپونه لټوومه
تېر وختونه يادوومه، رڼې اوښکې تويوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنگه هېروومه؟

تا وئيل چې زه به راشم، ته زما لارو ته گوره
زه ننګياله پښتنه يم، خامخا لارو ته گوره
بس کلونه شماروومه، دنيا کله خبروومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنگه هېروومه؟

زه "لايق" يوازي ناست يم، تېر وختونه مې يادېږي
د خپل کلي چنارونه، گودرونه مې يادېږي
ارمانونه سوزوومه، په سر خاورې بادوومه
لږ مې پوهه کړه جانانه، تا به څنگه هېروومه؟

مور

ته د ميني انتها ئي زما مورې
ماته گرانه له هر چا ئي زما مورې

زه چې كله سترې سترې كور ته راشم
ستا په غېږه كې سر كېدمه دمه شم
د دنيا د هر يو غم نه بي پروا زه
تاته گورم په مزه مزه اوده شم

كه زه ستا يم ته زما ئي زما مورې
ماته گرانه له هر چا ئي زما مورې

چې دې لاس كله دعا ته پورته كېږي
نو زما د زندگي سوالونه غواړي
په سجده باندې پرته ئي تر سحره
ته زما د كاميابي سوالونه غواړي

بي غرضه تمنا ئي زما مورې
ماته گرانه له هر چا ئي زما مورې

چې ناروغه شم نو ډېره وارخطا ئي
په سپين مخ دې ډېر رنگونه الول شي
لاس دې ربي سپېلني راته لوگه كړي
چې په زړه كې دې شكونه الول شي

كه دې ساه يم زما ساه ئي زما مورې
ماته گرانه له هر چا ئي زما مورې

که ته نه وئې زما مورې زه به نه ووم
ستا د ذات له برکته زما ځان دے
دا هم ستا د لارښودنې نتیجه ده
چې "لایق" یم هر منزل راته اسان دے

سراسر رڼا رڼا ئې زما مورې
ماته گرانه له چا ئې زما مورې

اعتماد

دا مې باور دے لېونې زړه صبرولې نه شې
ما هېرولې نه شې

بغیر له مانه د چا سترگو ته کتلې نه شې
ما هېرولې نه شې

ډېرې توبې اوباسې ډېر سوگندونه اوخوړې
ځان سره غلي غلي ډېر قسمونه اوخوړې
خو محبت په نفرتونو بدلولې نشې

ما هېرولې نه شې

کوي چې ستورو سره تر نیمو شپو خبرې
څه په ژړا خبرې څه په سلگو خبرې
خو څه خبرې دې په شونډو راوستلې نه شې

ما هېرولې نه شې

چې درته ياد شمه زه نو ستا شي مل غمونه
 کله سوچونه کوي کله چيچې نوکونه
 واردې خطا شي سمه ساه هم اخيستلې نه شې

ما هېرولې نه شې

که ډېر وختونه تېر شي بيا به هم ما يادوي
 خپل لېونې "لايق" به په هره ساه يادوي
 بله نامه دې د زرگي په سر ليکلې نه شې

ما هېرولې نه شې

ډيوې

په مخ مې رنې اوښکې گرمې گرمې بهېدلې
 چې ته مې يادولې
 خيري مې خپل نصيب ته په سلگو سلگو کولې

چې ته مې يادولې

وئيلې درته نشم شه گرانه جدايي وه
 خوره مې په خيالونو جانانه تنهايي وه
 ډيوې مې ستا په طمع تر سحره بلولې

چې ته مې يادولې

راتلل چې مې زرگي ته شکونه، گمانونه
 ستا غم به رانه تاو کړه تاوده تاوده لاسونه
 قسم مې دې په خداي وي که د خياله مې وتلې

چې ته مې يادولې

ولاړ چې ستا په طمع زه کله وم جانانه
 دنيا مې لپونتوب ته رښتيا وه حق حېرانه
 لمبې د جدایۍ مې له بدنه تاوېدلې

چې ته مې یادولې

ستا نوم به مې په شونډو خاموشه شان تپه شوه
 د مینې هره ساه به د حُسن پلوشه شوه
 جذبې به مې "لايقه" ارمانونو تخنولې

چې ته مې یادولې

تپوس

دا چې دومره ضد کوي ما له ځانه بېلوي
 لږ د زړه نه تپوس اوکړه ما به څنگه هېروي؟

چې خوبونه دې لېمو کې تر سحره ازغي کېږي
 ستا خیالونو ته به راشم هره ساه به دې لنډېږي
 یو تصویر به جوړوي یو تصویر به وړانوي
 لږ د زړه نه تپوس اوکړه ما به څنگه هېروي؟

چې زما څوک تپوس وکړي کله ستا نه په محفل کې
 سرې لمبې به دې شي پورته یه جانانه په گوگل کې
 ته به اوښکې پټوي بهانې به جوړوي
 لږ د زړه نه تپوس اوکړه ما به څنگه هېروي؟

تنهایی چې دې په ذهن مازیگر کې راخوره شي

هر سکون به درنه لار شي
هر گمان به درسره شي
مخ او سر به شوکوي
بس هم ما به يادوي
لږ د زړه نه تپوس اوکړه
ما به څنگه هېروي؟

* * *

تانه څار شمه "لايقه"
لپوني خويونه پرېږده
لوي آزار به درپسي شي
دا فضول ضدونه پرېږده

مینه خله زوروي
غم مي ولي زياتوي
لږ د زړه نه تپوس اوکړه
ما به څنگه هېروي؟

پوښتنې

خفه خفه گرځي له مانه په تا څه شوي دي
حال راته اووايه جانانه په تا څه شوي دي

هېڅ نه پوهېږم د زړه سره چې گناه مي څه ده
غلطي مي څه ده خبر نه يمه خطا مي څه ده
هره خبره کوي ورانه په تا څه شوي دي
حال راته اووايه جانانه په تا څه شوي دي

شوخي دي څه شوه مستي څه شوه خداگانې څه شوې
نازونه څه شو نخري څه شوې اداگانې څه شوې
زما د ټول عمر ارمانه په تا څه شوي دي
حال راته اووايه جانانه په تا څه شوي دي

زړه مې راډك شي كله كله چې زه تا يادوم
هاغه خوږې خوږې خبرې دې بيا بيا يادوم
بلا دې واخلم زما ځانه په تا څه شوي دي
حال راته اووايه جانانه په تا څه شوي دي

زه خو هم ستا هاغه "لايق" يم بدل نه يم
بغير له تا نه زما مينې مكممل نه يم
ولې يې داسې بدگمانه په تا څه شوي دي
حال راته اووايه جانانه په تا څه شوي دي

امكان

ته چې زلفې په رخسار دانه دانه كړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه كړې

خامخا به بلا سترگې درپسې وي
چې د بڼكلو بڼكلو سترگو يارانې كړې

ستا نازونه مېزونه اداگانې
الول دې په لېمو كې خنداگانې
لور په لور د تورو زلفو خوشبويانې

هر نظر په يو نظر كې مستانه كړې
پېغلتوبه لېونۍ به زمانه كړې

چې موسکي شي بنکته بنکته غلې گوري
سري لمبي د بنائستونو کري راپوري
تانه خار شمه ربتيا د سپورمي خور ئې

خومره خوند کوي چې جوړه بهانه کري
پېغلتوبه لېوني به زمانه کري

ناقراره شان مستي لري خواني کبني
قيامتونه دي پت کري په شوخي کبني
ثاني نه لري په ټولي دنياگي کبني

ستا "لايق" يم گلې ما به ديوانه کري
پېغلتوبه لېوني به زمانه کري

جذبې

زما ساده جانانه
قربان شمه له تانه
په مينه راته گوره
په مينه راته گوره

چې ستا مينه زما شوه
خوبونه مي ربتيا شو
خفه نشي له مانه
قربان شمه له تانه
قبوله مي دعا شوه
رنگينه مي دنيا شوه
په مينه راته گوره
په مينه راته گوره

رنگونه تماشي کړي
وختونه تماشي کړي
په مينه راته گوره
په مينه راته گوره

گلونه تماشي کړي
زمونږ د پاكي ميني
مونږ کم نه يو له چانه
قربان شمه له تانه

وفا دې ټکورونه
کاته دې تندرونه
په مينه راته گوره
په مينه راته گوره

خدا دې قيامتونه
په زړه مې رسا لگي
لوگه دې له حيا نه
قربان شمه له تانه

زما په تن کې ساه يې
چې ته رانه جدا يې
په مينه راته گوره
په مينه راته گوره

زه ستا يم ته زما يې
"لايقه" يم نيمگړې
تا غواړم د مولانه
قربان شمه له تانه

انداز

وهې په زنه شنه خالونه
مستي ستا هر انداز بدل دے

يو دې شوخي ده په خدا کښې
بل قيامتونه په ادا کښې
اخلې په چل چل قدمونه
مستي ستا هر انداز بدل دے

خواړه خواړه چې راته راگورې
درنه لوگه د سپورمې خورې

کوي نازونه مکېزونه
مستي ستا هر انداز بدل دے

ستا د مستي خبرې کېږي
ستا د ځوانۍ خبرې کېږي
درپسې نشي نظرونه
مستي ستا هر انداز بدل دے

بې غمه گرځې بې پروا يې
خو د "لايق" په تن کې ساھ يې
چې وايې نخلې ازارونه
مستي ستا هر انداز بدل دے

پرون

رانه به هېر وو سحرونه ما بنامونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو
نه خودغرضي وه، نه دھوکې، نه فرېبونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

مونږه به قيصې کړې د دېوانو
د بڼاپېرو او د پېريانو
تر نيمو شپو پورې به نه راتله خوبونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

په وره خوله وړې خبرې

راته دي يادي ستا سندرې
هم په نکرېزو باندي سره واره لاسونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

کله کوڅو کې چندروگانې
کله گودر کې خنداگانې
کله په ونو کې کاره واره تالونه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

لکه د خوب لیده وو تېر شو
خواره د مینې مو گنډیر شو
"لايقه" هاغه ورځې بیا بیا یادومه
مونږه چې دواړه ماشومان وو

دهوکې

يارانو د هوکۀ راکړه دوستانو د هوکۀ راکړه
د ژوند په لاره ډېرو اشنايانو د هوکۀ راکړه

د لاسه له ملگرو، رسوا ومه رسوا شوم
بدنام شومه په کور کې، د کلي د خدا شوم
بناريانو د هوکۀ راکړه هندکيانو د هوکۀ راکړه
خبر له ځانه نه شومه سواتيانو د هوکۀ راکړه

هغوی مې زړه سوری کړو، په چا مې چې اتبار وو
هغوی راسره اوکړه، چې سر مې له چا څار وو

خوبانو دھوکه راکړه گلانو دھوکه راکړه
پردو ته به څه وایم چې خپلوانو دھوکه راکړه

له خټه چا حلال کړم بنکاره په اشنایۍ کښې
چا چل راسره وکړو صفا په ورورلۍ کښې
پیرانو دھوکه کړه شپخانو دھوکه راکړه
"لایقه" په چل چل کې گنړکپانو دھوکه راکړه

اقرار

ته زما زندگي زه یم ستا زندگي
خدای مې مه کړه اشنا بې له تا زندگي
هره ساه کې مې ته هم دُعا کې مې ته
په سلگو کې راځې په خدا کې مې ته
زار له تا زار له تا، په بیا بیا زندگي
خدای مې مه کړه اشنا، بې له تا زندگي
ئې تعبیر د وفا هم تفسیر د وفا
زه نازېږم په تا ئې تصویر د وفا
ستا وفا زندگي، ستا حیا زندگي
خدای مې مه کړه اشنا، بې له تا زندگي

ټول وختونه گواه
دې رنگونه گواه
په هر لوري خواره
بنائستونه گواه

نه تېرېږي له تا، نه جدا زندگي
خدا مې مه کړه اشنا بې له تا زندگي

چې ارمان شوې زما
نو جانان شوې زما
يکه زار شوې زما
يه قربان شوې زما

شوه "لايقه" ټپه په رښتيا زندگي
خدا مې مه کړه اشنا بې له تا زندگي

سيوري

چې کله شم يوازې په بيا بيا دې يادووم
قربان دې شم له سترگو خامخا دې يادووم

چې کله پېغلې جوړه د سيالۍ سندرې وائي
شوخي چې اننگو کې د شوخي سندرې وائي
ځواني چې پېغلتوب ته د ځوانۍ سندرې وائي

په زړه مې څه چل کېږي چې خدا دې يادووم
قربان دې شم له سترگو خامخا دې يادووم

چې کله مې په سترگو کې ول شي بهارونه
چې کله مې په خيال کې مستي واچوي ټالونه
چې کله مې په ذهن راخوره شي خمارونه

دروغ نه دي جانانه په رښتيا دې يادووم
قربان دې شم له سترگو خامخا دې يادووم

خوره چې په احساس مې د رنگونو لويته شي
فکرونه لېوني مې لږه ساه واخلي دمه شي
د زړه په درزېدو کې مې ارمان تپه تپه شي

ځواني دې شي راياده په دعا دې يادووم
قربان دې شم له سترگو خامخا دې يادووم

قربان ستا د حيا نه زما ټول محبتونه
پښتو ته دې لوگه شه زما مينې غېرتونه
ساه گانې دې شه ټولې ناقراره نگهتونه

"لايقه" زما ساه ئې هره ساه دې يادووم
قربان دې شم له سترگو خامخا دې يادووم

بې صبري

ژوند مې بې له تا د تېرېدو نه دے
ځکه مې زړگے د صبرېدو نه دے

ستا په انتظار عمر تېرېږي مې
راشه گمانونه سپوا کېږي مې
ستا کړي لوظونه، نه هېرېږي مې

غم مي په هېڅ حال د کمېدو نه دے
ځکه مي زړگے د صبرېدو نه دے

بې له تانه زه چاته کتره نه شم
نوم د بنائستونو اخیستره نه شم
يم دې لېونې خو لېونې نه شم

داغ د مئینتوب د زړېدو نه دے
ځکه مي زړگے د صبرېدو نه دے

ما دې محبت زړه کې ساتلے دے
ستا تصویر مي زړه پورې نیولے دے
ستا "لایق" هم ستا ارمان ژړلے دے

یاد دې په رښتیا د هېرېدو نه دے
ځکه مي زړگے د صبرېدو نه دے

تہاکی

بدلی پہ نفرت کرې د عمرونو یارانې

ناترسه زمانې

د زړونو ارمانونه کرې نیمگرې افسانې

ناترسه زمانې

د ژوند په لویه لاره یاران جدا جدا کرې
په غېږ د محبت کې اورونه راپیدا کرې
کرې وړانې په چل ول د امیدونو نښانې

ناترسه زمانې

خوبونه تار په تار کرې قرار هم ناقرار کرې
تاجونه د وختونو په زمکه راگوزار کرې
بدلی کرې په ساندو د رنگونو ترانې

ناترسه زمانې

یقین کرې گمانونه باور کرې نفرتونه
د زړونو فاصلو کې کرې ژوبل حسرتونه
په ظلم جبر ماتې کرې د صبر پیمانې

ناترسه زمانې

ستا هر انداز بدل دے خدا کې دې ہم چل دے
په هر چا کوی لوبې فریب دې مکمل دے
"لایق" ته دې کرې جوړې د وختونو بهانې

ناترسه زمانې

گواهي

دنیا راتہ حیرانہ دہ آسمان پہ تماشہ دے
 زمونڙہ محبت تہ ٿول جھان پہ تماشہ دے
 ترخو چي زمونڙ ساہ وي دا مينہ بہ رڻتيا وي
 يو بل نہ بہ خار پرو وختونہ دي گواہ وي
 حالات گوتہ پہ خولہ دي ہم دوران پہ تماشہ دے
 زمونڙہ محبت تہ ٿول جھان پہ تماشہ دے
 مونڙ کرے لہ حالاتو پہ نہ بغاوت دے
 دا حڪہ پہ جذبو کي زمونڙہ صداقت دے
 دي مينې لڀوني تہ هر انسان پہ تماشہ دے
 زمونڙہ محبت تہ ٿول جھان پہ تماشہ دے
 مونڙ دواڙہ د يو بل يو پورہ يوو مکمل يو
 رنگونہ د وفا يو گلونہ د اوربل يو
 "لايقہ" لڀونتوب تہ مو ارمان پہ تماشہ دے
 زمونڙہ محبت تہ ٿول جھان پہ تماشہ دے

مينہ

خہ چي پہ تا شوي دي هغہ پہ ما شوي دي
 پہ محبت کي اشنا دا پہ هر چا شوي دي
 پہ چپہ خولہ د ناقرارہ جذبو شور بہ مني

د مينې زور بہ مني

چي د يو بل شو دواڙہ بدل بدل شو دواڙہ
 ٿولي دنيا اوليدو چي مکمل شو دواڙہ
 چي رواجونہ تار پہ تار کري هاغہ تور بہ مني

د مينې زور بہ مني

شوي رانزدي فاصلي اوردې اوردې فاصلي
 وفا وفا شوي زمونږ لمبي لمبي فاصلي
 په ډېره نره اوس د کور کلي پېغور به منې

د ميني زور به منې

د حُسن راز د مینه د ميني ساز د مینه
 ستا د جنون "لايقه" اصل جواز د مینه
 چې د اوبو په سر گډا کړي هاغه اور به منې

د ميني زور به منې

تخيل

نن مې ارمان پوره شو څه په بڼه شان پوره شو
 د بنائيستونو په اسمان کې مې سپوږمۍ اوليده

ما بناپېرۍ اوليده

ما به ليدل خوبونه بدل بدل خوبونه
 د يو غزل په ارمان غزل غزل خوبونه
 نن مې د خوب د تعبيرونو شهزادگۍ اوليده

ما بناپېرۍ اوليده

زړه مې قرار نه کوي نه کوي وار نه کوي
 سترگې څلور شوې زما ذهن مې کار نه کوي
 چې د رنگونو په اتڼ کې مې کلۍ اوليده

ما بناپېرۍ اوليده

چې مې غوښتله مدام چې مې ستايله مدام
 زما د خيال کاله ته چې به راتلله مدام
 "لايقه" نن مې هغه مینه لېونۍ اوليده

ما بناپېرۍ اوليده

پېغور

پاتې نیمګړې مې د ژوند هره دعا شوه

ورانه زما د زړه دنیا شوه

لېونۍ مینه مې په هر ځای کې رسوا شوه

ورانه زما د زړه دنیا شوه

سپوږمۍ ته ګورمه زه، چې رایا د پرې کله

زما په زړه کې اوسې، مانه هېر پرې کله

په ویر بدله مې د ټول عمر خندا شوه

ورانه زما د زړه دنیا شوه

په زړه بلېرې زما، د تهمتونو لمبې

چې راپسې شوي اشنا، د پېغورونو لمبې

خپل محبت راته رښتیا لویه سزا شوه

ورانه زما د زړه دنیا شوه

په خپل نصیب خفه یم، تانه ګیله نه کووم

ګرځم تنها "لایقه"، چا نه ګیله نه کووم

زما په برخه د تمام عمر ژړا شوه

ورانه زما د زړه دنیا شوه

سل په سل

منم چې بنکلي په دنيا کښې ډېر دي
په ټول يورپ او ايشيا کښې ډېر دي
خو زما يار د ټولو بنکلو نه بدل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

کوي په ناز او په نخرو خبرې
خوږې، خوږې لکه خارو خبرې
لکه د بنکلو بناپېرو خبرې

زما د ژوند د لارې مل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

لري گلاب غوندي رنگينه خواني
د هر يو حسن نه حسينه خواني
ډکه له نازه نازينه خواني

د مرادونو شيش محل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

له هر چا بنکلي زما بنکلي جانان
زما "لايق" زما سپېڅلي جانان
هغه وختونو نازولي جانان

بس مينه مينه سل په سل دے
هم رباعي ده، هم غزل دے

ڊاڊ

زه درسره يمه اشنا د چا پروا مه کوه

غم د دنيا مه کوه

چې محبت کوي نو زړه سره صلا مه کوه

غم د دنيا مه کوه

زما په سترگو کې اوگوره هېره که ټوله دنيا نوره

گوره چې زه دې يم ملگرے خله یرېرې له پېغوره

ډاډه راگوره لېونی مینه په غلامه کوه

غم د دنيا مه کوه

هېر کره رسمونه رواجونه چې مکمل موشي خوبونه

چې مې لاسونه تاله درکره زه دې هم غواړمه لاسونه

بلا دې واخلم هډو وېره د بل چا مه کوه

غم د دنيا مه کوه

زه دې "لايق" يم بنکاره وایم ستا يمه ستا يمه زه ستا يم

زما د خوب زړگي قراره زه دې په مینه باندې پایم

هسې شکونه گمانونه خامخا مه کوه

غم د دنيا مه کوه

باور

ولې باور نه کوي ولې باور
په ما نظر نه کوي په ما نظر
خير که ساده باده انسان يم
خو ستا د مينې قدردان يم

زړه مې په تا باېلې، تا سره مينه کووم
په ډېرو نه پوهېږم، خبره سپينه کووم
نه په دنيا يم نه په ځان يم
خو ستا د مينې قدردان يم

په دې ساده سينه کې، زړه د بادشاه لرمه
په بنکاره مينه کووم، پروا د چا لرمه
که زه په ډېرو بنکلو گران يم
خو ستا د مينې قدردان يم

زما له پاکې مينې، گوره انکار اونکړې
د غمازانو په خوله، چرې اتبار اونکړې
که د خيالونو شاه جهان يم
خو ستا د مينې قدردان يم

زه دې پښتو پالمه، گوره زه ستا "لايق" يم
مانه نفرت مه کوه زه، د وفا "لايق" يم
که په سلگو او په لړزان يم
خو ستا د مينې قدردان يم

حسرت

لامې ځواني ده انتظار خو اوکه
مرگيه مه رايه لږ وار خو اوکه

لامې د ژوند سپرلي ليدلي نه دي
لامې په ډکه خوله خندلي نه دي
د ناقراره جذبو شمار خو اوکه
مرگيه مه رايه لږ وار خو اوکه

لامې په زړه کې ارمانونه ډېر دي
لامې نيمگړي حسرتونه ډېر دي
بلا دي واخلمه اتبار خو اوکه
مرگيه مه رايه لږ وار خو اوکه

لابه په زلفو کې گلونه ږدمه
لابه په زنه شنه خالونه ږدمه
ته مې احساس د نوبهار خو اوکه
مرگيه مه رايه لږ وار خو اوکه

په زړو لارو راشه بيا "لايقه"
چا نه تپوس اوکه زما "لايقه"
راته د لرې يکه زار اوکه
مرگيه مه رايه لږ وار خو اوکه

فراق

يه بي پروا جانانه وايه رښتيا جانانه
درته ياد پرېم که نه ماته خو ډېر ډېر ياد پرې

چې شم يوازي کله، خپل ماشوم توب يادوم
ستا لېوني خويونه، کمعقلتوب يادوم
ته چې له ما جانانه گرځي جدا جانانه
درته ياد پرېم که نه ماته خو ډېر ډېر ياد پرې

ته چې خفه شې کله، په زړه دې څه تېرېږي
زما خو خدا پرېو اشنا، وختونه نه تېرېږي
قربان له تا جانانه اووايه دا جانانه
درته ياد پرېم که نه ماته خو ډېر ډېر ياد پرې

کارغه چې پاس په بلي، کښي خبرې کوي
يا چې دې سترگه رپي، خيال دې وزري کوي
يه زما ساه جانانه سوال هم دعا جانانه
درته ياد پرېم که نه ماته خو ډېر ډېر ياد پرې

هاغه ساده "لايق" يم، هډو بدل نه يم
چې تا به هېره کړمه، دومره پاگل نه يم
زه خو يم ستا جانانه زما زما جانانه
درته ياد پرېم که نه ماته خو ډېر ډېر ياد پرې

غلا

زړه رانه تا وړې دے
تا په رښتيا وړې دے
گوره منکره نه شي
ډېر دې په غلا وړې دے

زه ورکې ځان وينمه
ته چې خندېږې کله
په زړه مې لوبې کوي
چې وشرمېږې کله

خوب دې زما وړې دے
گوره منکره نه شي
ډېر دې په غلا وړې دے

د زړه په غوږ واوړم
ستا د ځوانۍ سندرې
ستا د مستۍ سندرې
ستا د شوخي سندرې

مانه دې ساه وړې دے
گوره منکره نه شي
ډېر دې په غلا وړې دے

دې بې له تانه پیکه
ددې دنيا رنگونه

د محبت رنگونه
هم د وفا رنگونه

خيال مې ادا وړې دے
گوره منکره نه شي
ډېر دې په غلا وړې دے

چې په ما شک ونه کړې
ستا لېونې يم گلې
هاغه "لايق" يم کنه
ساده سرې يم گلې

سکون مې چا وړې دے
گوره منکره نشي
ډېر دې په غلا وړې دے

اشنا

تا چي په خدا اووے
پوهه په ځان نشولې
دا ځل دې رښتيا اووے
ماته دې اشنا اووے

ډېره موده پس چي تا
ماته دې پښتو کړله
گوره څومره بڼه شوله
پوهه په ځان نشولې
هېر وار په ضدونه کړل
مات دې رواجونه کړل
هرڅه دې صفا اووے
ماته دې اشنا اووے

څنگه په هنر هنر
مینه دې رسوا نکره
تا چي ښکته اوکتل
پوهه په ځان نشولې
تا گلې بدل کړمه
زه دې مکمل کړمه
سترگو دې په غلا اووے
ماته دې اشنا اووے

ستا مینه زما مینه
څومره معتبره شوه
مینه غرور نه مني
پوهه په ځان نشولې
لاړله سندرې شوه
څومره زوروره شوه
حُسن اخر دا اووے
ماته دې اشنا اووے

زار دې د نخر وشمه
لا دې نور ستي ستي
شي به ستا "لايق" بدل
پوهه په ځان نشولې
زار دې له نازونو شم
ستا په تهمتو شم
چا اووے دا چا اووے؟
ماته دې اشنا اووے

ادراك

چې کوم خوا گورمه تصوير مې د جانان بڼکاري
ماته د ژوند په بڼاښتونو کې خپل ځان بڼکاري

ستا په رخسار چې د حيا رنگونه لوبې کوي
په هره ساه مې د وفا رنگونه لوبې کوي
بدل بدل راته نازونه د ارمان بڼکاري
ماته د ژوند په بڼاښتونو کې خپل ځان بڼکاري

دا لېونتوب زما نه نور محبتونه غواړي
د رواجونو نه بڼکاره بغاوتونه غواړي
د زړه دنيا مې ځکه ټوله په لېزان بڼکاري
ماته د ژوند په بڼاښتونو کې خپل ځان بڼکاري

په سترگو سترگو کې د مينې په نغمو پوهه شوم
د پېغلتوب په ناقراره تقاضو پوهه شوم
د حُسن خيال راته "لايقه" پرستان بڼکاري
ماته د ژوند په بڼاښتونو کې خپل ځان بڼکاري

تال

چې دريادېرم كڅه سترگه دې رپېرې كه نا
په سپين رخسار دې د رنگونو تال جوړېرې كه نا

زړه دې درزېرې كه نا

چې مازيگر شي نمر د غرونو پناه كېرې كله
په هر يو لور چې د تيارې څادر خورېرې كله
ستا په لېمو كې تصويرونه موسكي كېرې كه نا
په سپين رخسار دې د رنگونو تال جوړېرې كه نا

زړه دې درزېرې كه نا

ته چې يوازې كله ناسته ئې سوچونه كوي
فكر دې يوسي اسويلي كوي آهونه كوي
يو لېونې مئين دې مخې ته اودرېرې كه نا
په سپين رخسار دې د رنگونو تال جوړېرې كه نا

زړه دې درزېرې كه نا

چې وارخطا وارخطا گورې آينه كښې كله
چې طوفانونه دې ول ول شي په سينه كښې كله
ساده "لايق" دې غټو سترگو كښې غرېرې كه نا
په سپين رخسار دې د رنگونو تال جوړېرې كه نا

زړه دې درزېرې كه نا

خانگو

چي شپه کله پخه شي دنيا ټوله اوده شي
يادونه دې سپوا شي په زړه مې زلزله شي
بناپست دې زه د ستورو په ځلا کښې لټوومه
تصوير دې جوړوومه

ساتلې مې ستا مينه د زړه په درزېدو کښې
غرېږې لکه خوب مې د سترگو په لېمو کې
ژوندون دې د ارمان په زولنو کښې تېروومه
تصوير دې جوړوومه

زما د زړه دمه ئې له تا صبرېدې نشم
دنيا به شي بدله خو زه بدلېدې نشم
هر وخت دې د فکرونو په ځانگو کښې ځنگوومه
تصوير دې جوړوومه

چي کله شم يوازي په زړه مې رارورېږي
ساده باده "لايقه" زما نه، نه هېرېږي
پت پت لکه تعويد چي دې په غاړه گرځوومه
تصوير دې جوړوومه

توبه

ژارمه د ورځې شوگېرې تمامه شپه کوؤم

بيا به مينه نه کوؤم

خوبه وړم نازونه خو به لارې ته کاته کوؤم

بيا به مينه نه کوؤم

ډېر ډېر کړېدلې يم ډېر ډېر ژړېدلې يم

اور کې سوځېدلې يم

نوم به دې وانخلمه اشنا کلکه وعده کوؤم

بيا به مينه نه کوؤم

بڼه دې د خدا کړمه هر ځای دې رسوا کړمه

خور دې په دنيا کړمه

څه به درته وایمه رښتيا څه به گيله کوؤم

بيا به مينه نه کوؤم

زړه مې قرار نه کوي اوښکې مې وار نه کوي

عقل مې کار نه کوي

ظلم به تر کومې زه په دغه پاگل زړه کوؤم

بيا به مينه نه کوؤم

لادروغ لوظونه کړه بيا بيا قسمونه کړه

بڼه ډېر سوگندونه کړه

نه کوؤم "لايقه" څه اتبار دې په خوله نه کوؤم

بيا به مينه نه کوؤم

حبراني

نه مې هېرېدې شې نه دې هېرېدې شم
وايه څه به کېږي وايه څه به کېږي

سترگې راپسې شولې، کلي کې رسوا شومه
ته هم د خدا شولې، زه هم د خدا شومه
نه مې پرېښودې شې نه دې پرېښودې شم
وايه څه به کېږي وايه څه به کېږي

گوره څومره بڼه لگي، دا د مئینتوب قيصه
دا د بې خودې قيصه دا د لېونتوب قيصه
نه ته صبرېدې شې نه زه صبرېدې شم
وايه څه به کېږي وايه څه به کېږي

څه به محبت وکړو، داسې په اُرونو کې
سوځو به ترڅو پورې، مونږ په رواجونو کې
ته به لېونۍ شې زه به لېونۍ شم
وايه څه به کېږي وايه څه به کېږي

ته هم بې قصوره یې، زه هم بې قصوره يم
غږ چې درته نه کوم، زه "لايق" مجبوره يم
نه راله راتلې شې، نه درله درتلې شم
وايه څه به کېږي وايه څه به کېږي

بېلتون

خوري په هر يو لوري د رنگونو پلوشي دي

ته ولي نه راخي

خواني ده هم مستي ده تماشه ده تماشي دي

ته ولي نه راخي

زما د زرگي سره، لوظونه دي رښتيا كړه
خيالونه مې رنگين كړه، خوبونه مې رښتيا كړه
ما ستا په انتظار كې صبا كړې بلا شپې دي

ته ولي نه راخي

بې تا نه مې وختونه، اشنا څنگه تېرېږي
بېگا څنگه تېرېږي، صبا څنگه تېرېږي
وييلې درته نشم زما سترگې پښتنې دي

ته ولي نه راخي

په سپينه ورځې راشه، خفه چې رقيبان شي
پوره چې دي ارمان شي، پوره چې مې ارمان شي
بېلتون دي اشنا نه د قيامتونه زلزلي دي

ته ولي نه راخي

ساتلي مې دي تاله، د حُسن بهارونه
چې وانخلي "لايقه" دا مينه نظرونه
"وتلې" مې خو ځله دواړه شونډې تا پسې دي

ته ولي نه راخي

جدایي

جانانه و جانانه

ژوندون کله تېرېږي د زړه سره بې له تانه
جانانه و جانانه

ما ستا په نامه کړي د ټول عمر خوبونه
لوگه به کړمه تاته خپل وار په ارمانونه
دنيا به په رښتيا کړم خپلې مينې ته چېرانه
جانانه و جانانه

زما په هر نظر کې هم ستا مينه غوړېږي
ستا مخ پکې زه وينم گلونه چې غوړېږي
غوښتلې مې ستا مينه همېشه ده د مولانه
جانانه و جانانه

وختونو خواره کړي په هر لوري دامونه
مونږ بېل نکړي پرېږم د خلقو نظرونه
په زړه کښې دې ساتمه پټه مينه له هر چانه
جانانه و جانانه

زمونږ د پاکې مينې گواه ټوله دنيا ده
زه ستا يمه "لايقه" دا ستا مينه زما ده
قربان دې په خوځله د ساده باده خندانه
جانانه و جانانه

بخري

په زړه مې کوي لوبې دا نشه نشه کافرې
ستا سترگې جادوگرې
خوبونه رانه يوسي په چل چل کې زورورې
ستا سترگې جادوگرې

دنيا يې لېونۍ کره بنکلا يې لېونۍ کره
فضا يې لېونۍ کره
په خپله سادگۍ کې دي بې شانه معتبرې
ستا سترگې جادوگرې

چې کله په خدا شي رنگونه په گدا شي
وختونه وارخطا شي
کوي په يو نظر کې څه بلا بلا خبرې
ستا سترگې جادوگرې

کاته يې تندرونه باڼه يې نشترونه
شوخي يې قيامتونه
نېزې دي هم ليندې دي چې گوزار کوي دلرې
ستا سترگې جادوگرې

اورونه دي لمبې دي "لايقه" زلزلي دي
خو بيا ډېرې خوږې دي
هر داوگتې له ما د بنائستونو جوارگرې
ستا سترگې جادوگرې

بې خودي

سينو کښې چې مستي د مينې اچوي تالونه

راځي دې بهارونه

خدا چې په رخسار د لېونتوب خوري چورلکونه

راځي دې بهارونه

خوري چې په هر لوري د حسن رنگينۍ شي
خودي شي ناقراه جذبې چې لېونۍ شي
جوړېږي چې لېمو کښې د فکرونو محلونه

راځي دې بهارونه

لمحې چې په گډا شي وختونه چې تپه شي
احساس چې په خدا شي خيالونه چې دمه شي
حالونه چې يو بل ته غلي وايي نظرونه

راځي دې بهارونه

چې سترگو کښې شوخيانې يو بل ته اشارې کړي
خود سره خوشبويانې يو بل ته اشارې کړي
"لايقه" چې فطرت شي سراسر نزاكتونه

راځي دې بهارونه

پېغلتوب

په زرگو لوبې کوي په جذبو لوبې کوي

بلا شوخه ناداني

ستا نشه نشه خواني

په نظر کې دې مستي پېغلتوب کې دې اثر

ناقراره بی خودی خلق واره وی په شر

مئین ټول کړي تاوانی

ستا نشه نشه خوانی

ستا د حُسن بی پروا پروا نه لري د چا

لېونی کوی کتل لېونی دې کړه دنیا

د چا نه مني خانی

ستا نشه نشه خوانی

بی د مینې بناپیری بنائستونه درنه زار

د خوبونو شهزادگی ټول رنگونه درنه زار

د "لایق" زندگانی

ستا نشه نشه خوانی

زرگيه وايه كنه

زاره وختونه خه شو د ژوند رنگونه خه شو
لږ مې كړه پوهه لېوني محبتونه خه شو

زرگيه وايه كنه

نه يم باهر خوشحاله نه مې زړه كور كې لگي
نه خاموشي خوبسه وم نه مې زړه شور كې لگي
خواره خوبونه خه شو هغه نازونه خه شو
چې په سينه كې مې ساتل هغه دردونه خه شو

زرگيه وايه كنه

هر وخت خفه خفه يم مانه خندا هېره ده
داسې يوازي شومه مانه دنيا هېره ده
رنگين خيالونه خه شو ساز او سرونه خه شو
چې پرې بې غمه زنگېدم هغه تالونه خه شو

زرگيه وايه كنه

زه په خپل كور دننه لكه قيدي اوسېږم
د رواجونو اور كې بندي بندي اوسېږم
ازاد فكرونه خه شو خلا سوچونه خه شو
چې به له مانه زار بدل هغه مخونه خه شو

زرگيه وايه كنه

په ما دا ټولې لوبې زرگيه تا كړي دي
په ډېر هنر هنر دي صبا بېگا كړي دي
هاغه لوظونه خه شو ډېر قسمونه خه شو
چې په "لايق" به دې كول هاغه چلونه خه شو

زرگيه وايه كنه

هغه

يوه حسينه جينی پوهه په مينه جينی

زما په زړه کوي چلونه نازينه جينی

يوه حسينه جينی

په هر نظر کې شوخي هره ادا کې مستي

هره وينا کې جادو هره خدا کې مستي

يوه شيرينه جينی ډېره نازينه جينی

زما په سترگو کې غرېږي لونگينه جينی

يوه حسينه جينی

له ځانه ورکه ورکه يوه بې غمه ځواني

په رنگينو کې ډوبه يوه بې دمه ځواني

يوه مالگينه جينی ده ماه جبينه جينی

خوره خوره ټولو همزولو کې گبينه جينی

يوه حسينه جينی

په هر يو ذهن خوره د لېونتوب سندرې

ده په رښتيا "لايقه" د پېغلتوب سندرې

ده گل ورينه جينی ډېره سنگينه جينی

زما "مالله" په پښتو باندي مئينه جينی

يوه حسينه جينی

بدل

ماله جواب راکه

زما د ژوند د پسرلو پوره حساب راکه

ماله جواب راکه

يا بنه په نره باندي ماته اشنا ووايه

يا مې پردے پردے که راته صفا ووايه

يا خه علاج ددي زړگي خانه خراب راکه

ماله جواب راکه

اوس چې مې نه پېژني زما وفا هېروي

زما خود سره مينې داسې چې ما هېروي

ماله واپس هاغه وختونه د شباب راکه

ماله جواب راکه

ما چې لمبو کې تېر کړه د تنهایی وختونه

د انتظار په اور کې د رسوایی وختونه

خه خو بدل د جدایی ددي عذاب راکه

ماله جواب راکه

چې د خپل نوم سره زه نوم د اشنا وليکم

چې د "لايق" سندره صفا صفا وليکم

وخته په لاس د قسمتونو ټول کتاب راکه

ماله جواب راکه

اظهار

راځه راځه جانانه زما بنائسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنيا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

مانه جدا چې نشې د سترگو توره زما
ته د بل چا چې نشې د زړه ټکوره زما
وږمه وږمه جانانه زما بنائسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنيا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

کوي په ما چلونه ستا نازولې سترگې
اومنه دا سوالونه نکرې بدلې سترگې
لمبه لمبه جانانه زما بنائسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنيا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

ما دې ستايلې مينه د لېونتوب په ژبه
ما دې پاللي مينه د مئینتوب په ژبه
ټپه ټپه جانانه زما بنائسته جانانه
زما په زړه کې اوسه ئې مې هرڅه جانانه

ددې دنيا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

گوره چې هېرې نکرې
له ستوني تېرې نکرې
نغمه نغمه جانانه
زما په زړه کې اوسه
د خپل "لايق" خبرې
د يو صادق خبرې
زما بنائيسته جانانه
ئې مې هرڅه جانانه
ددې دنيا رسمونه پرېږده
لاس دې زما په لاس کې کېږده

دلداري

قلبي و يا قلبي
ستايمه ستا قلبي
مرحبا يا قلبي
مرحبا يا قلبي
ستا گلاب گلاب حُسن
لوبې په جذبو کوي
ناز و ادا قلبي
ستايمه ستا قلبي
خور لکه کتاب حُسن
تل شباب شباب حُسن
مرحبا يا قلبي
مرحبا يا قلبي
ستا هره ادا لشي
لگي په زړگي زما
ټوله حيا قلبي
ستايمه ستا قلبي
مینه هم وفا لشي
دا لشي هم دا لشي
مرحبا يا قلبي
مرحبا يا قلبي
ستا هر يو انداز بدل
زړونه تختوي مدام
حُسن بنکلا قلبي
ستايمه ستا قلبي
ټوله ئې غزل غزل
هر نظر اجل اجل
مرحبا يا قلبي
مرحبا يا قلبي

ته يې دلداري زما
گوره ستا "لايق" يممه
خار شم له تا قلبي
ستايمه ستا قلبي
ته يې فنكاري زما
ته يې شاعري زما
مرحبا يا قلبي
مرحبا يا قلبي

اتبار

زه بې وفا نه يممه
زه د بل چا نه يممه
لږ د وختونو فيصلو ته انتظار اوکه
په ما اتبار اوکه

بې پته نه يم اشنا
خه په جذبو پوهېږم
زه محبت پېژنم
زه صداقت پېژنم
بنه په ډاډه د لېونۍ مينې اظهار اوکه
په ما اتبار اوکه

زما په پاكه مينه
په تا نظر ساتمه
پوره باور اولره
په ما نظر اولره
په كاني زړه كې دې زما دپاره لار اوکه
په ما اتبار اوکه

كه خوك دې نه پېژني
دا گمان اونكړې ته
زه خو دې بنه پېژنم
چې زه دې نه پېژنم
په ډېره نره د وفا مينې اقرار اوکه
په ما اتبار اوکه

ستا لپونتوب منمه زما ساده "لايقه"
تا هېرول نه شم زما هرڅه "لايقه"
د دار په سر لکه زما شان يکه زار اوکه
په ما اتبار اوکه

ازغي

دا خوځي مې قتلوي	دا خوځي مې قتلوي
د دوه سترگو لپونو	د دوه سترگو لپونو
په ډېر چل چل چل	په ډېر چل چل چل
بل بنائيسټ د بناپېرو	يو قدم لکه خارو
هم خبرې په نخرو	خنداگانې په هنر
دا مستي مې قتلوي	هر انداز مې قتلوي
حېراني مې قتلوي	د دوه سترگو لپونو
په ډېر چل چل چل	لکه حوره د حرم
ټوله جوړه په قلم	په اوږو خوږې وړې
تورې زلفې پېچ و خم	دا غرور مې قتلوي
بې رځي مې قتلوي	د دوه سترگو لپونو
حېراني مې قتلوي	
په ډېر چل چل چل	هره ساه زړه ته راځي
په بيا بيا زړه ته راځي	چې "لايقه" شم خفه
خامخا زړه ته راځي	مجبوري مې قتلوي
بې وسي مې قتلوي	د دوه سترگو لپونو
حېراني مې قتلوي	
په ډېر چل چل چل	

اسويلي

هائے مستانه شوم	پروانه شوم
په محبت کې، ستا په الفت کې	
زه ديوانه شوم	
نه مې آرام شته	نه مې سکون شته
نه مې ماښام شته	نه مې سحر شته
له خپله ځانه خوږه جانانه	
زه بېگانه شوم	
نه درکتے شم	نه راکتے شې
نه زه درتلے شم	نه ته راتلے شې
په جدایی کې، په تنهایی کې	
زه ترانه شوم	
نه زه صبرېرم	نه ته صبرېرې
په دې پوهېرم	په دې پوهېرې
د تهمتو، د پېغورونو	
زه نشانه شوم	
هاغه "لايق" يم	راته اوگوره
په زړه صادق يم	گمان اونکرې
گوره نه گل شوم، نه دې منزل شوم	
بس افسانه شوم	

تصوير

خندا دې لېونۍ	ادا دې لېونۍ
حيا، وفا، موسكا دې لېونۍ	خواني دې په رښتيا
تپه د لېونتوب	ښائست دې سراسر
نغمه د مئنتوب	وينا دې لېونۍ
خندا دې لېونۍ	
حيا، وفا، موسكا دې لېونۍ	د حُسن ښاپېرۍ
رنگونه درنه خار	سپرلي درته لوگۍ
گلونه درنه خار	ښکلا دې لېونۍ
خندا دې لېونۍ	
حيا، وفا، موسكا دې لېونۍ	نظر دې په چل چل
خوبونه تختوي	خواني دې په هنر
فکرونه تخنوي	دا غلا دې لېونۍ
خندا دې لېونۍ	
حيا، وفا، موسكا دې لېونۍ	"لايق" دې يادوي
خبرپرې او که نه	د مينې په جذبو
پوهېرې او که نه	جفا دې لېونۍ
خندا دې لېونۍ	
حيا، وفا، موسكا دې لېونۍ	

ساندي

چې نکرېزې په لاسونو لگوي
په زخمونو زما مالگې دوږوي

کله شمعي چې له تانه چاپېرېږي
بنائېستونه د حيا نه چاپېرېږي
مجبوري، ټولې زما نه چاپېرېږي
په اوږو چې زلفې ورو ورو خوروي
په زخمونو زما مالگې دوږوي

په رخسار چې دې غوږېږي سره گلونه
په سينه کېنې دې گله ېږي ارمانونه
په زړگي مې راوړېږي تندرونه
ته چې شونډې په نازونو سرې کوي
په زخمونو زما مالگې دوږوي

ئې بې غمه د دنيا نه څه خبر ئې
په خدا کې د بل چا نه څه خبر ئې
تا نه څار شمه زما نه څه خبر ئې
چې رقيب په مينه مينه يادوي
په زخمونو زما مالگې دوږوي

دغه خيال مې بې وسي سپوا کوي
غريبي مې مجبوري سپوا کوي
تنهايي مې تنهايي سپوا کوي
خپل "لايق" چې داسې زر زر هېروي
په زخمونو زما مالگې دوږوي

سنگار

زلفې رو رو خوروه
شنه بنگړي دې شرنګوه
شي دنيا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه

کړي رنگونه تماشي
بنائيستونه تماشي
ستا د مخ د پسرلو
کړي گلونه تماشي
خان په چل چل جوړوه
پردي زرونه تختوه

شي دنيا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه
د لمبې غونډې خواني
نظرونه طوفاني
په بنائيست کې لېونۍ
هډونه لرې ثاني
تندرونه وروه
ارمانونه قتلوه

شي دنيا دې لېونۍ
خانده شونډې سرې کوه

ټول جهان که لېونۍ
زور او خوان که لېونۍ
پروا مه لره د چا

هر ارمان كه لېونې
هره خوښه دې كوه
خو "لايق" مه هېروه

شي دنيا دې لېونې
خانده شونډې سرې كوه

قيامتونه

خواره خواره كتل كوي خندا كې دې اثر دے
جادو دے كه منتر دے جاودو دے كه منتر دے

په تلو كې مكېزونې، خندا كې قيامتونه
كتو كې خمارونه
دا حكه ستا په لوري د هر چا نظر نظر دے
جادو دے كه منتر دے

نه غم وي نه فكرونه، كووم دا ارمانونه
تل ستا وي ديدنونه
ما ستا په نامه كړے د ژوند هر يو مازيگر دے
جادو دے كه منتر دے

زه مينه يم وفا يم، دا ستا د زړه درزا يم
"لايق" دې په رښتيا يم
سینه مې ستا په ياد كې د رنگونو سمندر دے
جادو دے كه منتر دے

خوښه

څوك به "كابل" او "پېښور" يادوي
څوك به بنائيسټ د "اشنغر" يادوي
د چا "خيبر" د چا "تيراه" خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دغه ساده باده سپېڅلي كلي
دا د وختونو نازولي كلي
د تصور نه بلا ښكلي كلي
دلته مې لور په لور خندا خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دا د خودسره "ازمرو" وطن دے
د حياناكو "بناپيرو" وطن دے
د ابشارونو سردرو وطن دے
زما ئې حُسن هم ښکلا خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دغه ميلې، دا اتڼونه زما
دغه حجرې، دا گودرونه زما
دغه جرگې، دا محفلونه زما
چې مې رښتيا چې مې رښتيا خوښه ده
زما دا ټوله "پښتونخوا" خوښه ده

دلته کې امن ورورولي دې وي تل
دلته سکون هم خوشحالي دې وي تل
"لايقه" لور په لور سپرلي دې وي تل

دغه مې سوال دا مې دا مې دُعا خونبه ده
زما دا ټوله پښتونخو خونبه ده

بې وسي

هر وخت بهانې کوي
خون د يارانې کوي
بيا بيا ئې وژلې يم

څه په دروغجنې اورېدلې يم

وائي چې زه ستا به شم
را به شمه را به شم
تا سره پخلا به شم
ډېر ئې کړولې يم
بيا بيا ئې وژلې يم

څه په دروغجنې اورېدلې يم

سترې انتظار کړمه
مينې خوار و زار کړمه
غم په زړه بېمار کړمه
هرڅه نه وتلې يم
بيا بيا ئې وژلې يم

څه په دروغجنې اورېدلې يم

بنڪلي د هېڅ چا نه دي
ستا نه دي، زما نه دي
پوهه په وفا نه دي
ډېر ئې سوزولې يم
بيا بيا ئې وژلې يم

خه په دروغجنې اورېدلې يم

هر وختې يادېږې مې
کله نه هېرېږې مې
سترگو کې غږېږې مې
مينې زورولې يم
بيا بيا يې وژلې يم

خه په دروغجنې اورېدلې يم

بيا بيا چې قتلېږمه
مرمه نه رغېږمه
زه "لايق" سوزېږمه
ډېر ئې ژړولې يم
بيا بيا ئې وژلې يم

خه په دروغجنې اورېدلې يم

بې پروا

لکه زرکه په رو رو، قدم اخلي په نخرو
يو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د بناپيرو

چې کوم خوا اوکړې نظر، خلق واپوې په شر
شاعران کړې لېوني، عاشقان په مېرو سر
څوک لگيا کړې په دعا، څوک اخته کړې په بنېرو
يو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د بناپيرو

ستا دمه هر انداز بدل، رباعي ئې هم غزل
محفلونه کړې وږمې، ستا گلاب گلاب نظر
بلا ډېر دي بنديوان، ستا د زلفو منگرو
يو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د بناپيرو

ستا ځواني ده بې پروا، پروانه لري د چا
چې "لايق" کړې کله ياد په شر واره وئړ دنيا
ده مستي دې د کابل، نزاکت د پېښورو
يو ځواني دې سرې لمبې، بل دې خوی د بناپيرو

انتظار

ما په اوربل کې قطار کړي دي گلونه
لايه بيا ديدن ته راشه
د بنگړو ډک مې دي راوړي مړوندونه
لايه بيا ديدن ته راشه

ستا د راتلو په انتظار کې
بدن مې سوځي په انگار کې
په غونډه زنه مې وهلي شنه خالونه
لايه بيا ديدن ته راشه

يم وارخطا زړه مې درزېږي
تا رانه غواړي نه صبرېږي
راشه چې ختم شي مې واړه گمانونه
لايه بيا ديدن ته راشه

داسې نه مينه مورا سوا شي
په مونږه پويه دا دنيا شي
پاتې نيمگړي زما نشي ارمانونه
لايه بيا ديدن ته راشه

ته مې "لايق" د محبت يې
زما وفا زما غېرت يې
ما دې خوړلي ستا د مينې سوگندونه
لايه بيا ديدن ته راشه

مننه

زه د خپل سفر په دې پړاو کې د کواټ د سپېڅلې او سوچه خاورې د هاغه ټولو ملگرو شاعرانو مننه کوم، چا چې په هره ادبي غونډه کې ماته په درنه سترگه اوکتل. چا چې زما د لېونې زړه ټولې ناقراړه جذبې نورې هم ناقراړه کړې او زه ئې ددې جوگه کړم، چې په لږ وخت کې ډېر څه وليکم.

د بناغلي سعادت خان ساغر خټک

بناغلي مختيار يوسفزي او ورور بصير ستوري هم مننه کوم، چې د لېونو سندرو د لېونو لفظونو په صحيح کولو (پروف) کې ئې زما ملاتړ اوکړو.

د بناغلي حاجي گلزار خان اورکزي ، بناغلي فيروز اږيډي ، بناغلي وزير بادشاه جانان هم مننه، چې زما د مينې ټپه ئې د قطر په بنائستونو کې زمزمه کړه. د گران او محترم ملگري سيد سردار حسين ايډوڪيټ ډېره مننه، چې زما د "لېونتوب" اظهار د خپل زړه آواز گڼي.

د زلمي سندرغاړي همایون خان مننه، چې ماته ئې د سندرو د چاپ مشوره راکړه. او ددې ټولو ترڅنگه د خپلې گرانې او درنې مور "پښتو" مننه، چې زما او زما د مينه والو تر مېنځه ئې د "لېونتوب" جذبو ته وده ورکړې ده. دعا کوم، چې الله تعالی دې مور ټولو ته د "پښتو" د نور خدمت توفيق راکړي. امين

لايق زاده لايق

کواټ

گرانو مینه والو!

زما بنيادي تعلق د صوابی ضلعې د (زېږدي) کلي سره دی، خونن سبا په دوبي کې ژوند کوم، ځکه نو چې تراوسه پورې د غلته څومره پښتانه فنکاران راغلي دي، ما ورته تر خپله وسه پورې پوره پوره عزت او احترام ورکړې دے. په پردي وطن کې زمونږ لیده کاته ورو ورو په مینه بدل شوي دي.

د فن او فنکار سره دې مینې زه د لایق زاده لایق سره هم آشنا کړم، څوک چې د شعر په ژبه د زړه خبرې کي. "لېونی سندرې" د ملگري لایق زاده لایق د ناقراره جذبو هاغه اظهار دی، کومې چې کله هم د فنکارانو په خوله راغلي دي، نو هر چا خوښې کړي دي.

د "لېونو سندرو" په چاپ کې د خپلې مینې د گډون په ذریعه ما د شعر او فن په باریک تعلق کې د ځان ځای کولو یو شعوري کوشش کړی دی. زه باور لرم چې زما دغه مینه به تاسو نوره درنه کي.

زه د لېونو سندرو په تړون د هاغه ټولو فنکارانو لکه ښاغلي هارون بادشاه، ښاغلي زیك افریدی، ښاغلي بختیار خټک، ښاغلي همایون خان، ښاغلي شوکت محمود، ښاغلي مسعود اختر، ښاغلي عرفان خان او نورو ډېرو نه علاوه د سټیج د ملگرو فنکارانو په خصوصي توگه د ښاغلي ناصر خان او د زلمي ډایرېکټر ښاغلي فهمید خان ډېر مشکور یم، چې په ما یې همېشه خپله مینه پېرزو کړې ده. په دې باور چې دوی به د "لېونی سندرو" د نورو خورولو په ذریعه د مینې دا رشتې نورې هم درنې کړي.

د پښتون قام د نور ځلنده او روښانه سباوون په امید

ستاسو

شېر علي خان

کراون انټرنېشنل مارکېټنگ اینډ بزنس کنسلټنټس - دوبي

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**